Володимир Матвієнко

Ознаки епохи

(ЗІ ШПАЛЬТ «ЛІТЕРАТУРНОЇ УКРАЇНИ»)

Видавничий центр «Літературної України»
Київ
2020

УДК ?????
ББК

Володимир Матвієнко
ОЗНАКИ ЕПОХИ. Вибрана публіцистика. — К. Літ. Україна, 2020. — 88 с. — Серія «Висока полиця „ЛУ”»
ISBN ???????????

У книжці зроблено спробу показати агресивну сутність керівництва Російської Федерації за часів президентства Володимира Путіна, перші кроки якого супроводжувалися твердженням про те, що Росія у війні 1941–1945 років могла перемогти й без України. Його зухвальство не відповідає реаліям.

Військова могутність СРСР у Другій світовій війні складалася з десяти фронтів, п’ять із яких були українськими, з маршалів — етнічними українцями були вісім. Основні військові заводи України було перевезено на Урал. Легендарний танк Т-34 та «Катюші» — українське творіння.

За роки Другої світової війни загинуло 9 млн українців. У Німеччину вивезено 2 млн 300 тис. української молоді, а на решту союзних республік припадало всього 500 тис.

Намагаючись відновити СРСР, В. Путін анексував Крим, захопив Донбас. За п’ять років війни зруйновано території, занедбано економіку, загинуло десятки тисяч людей.

Російська Федерація як член Ради Безпеки ООН блокує будь-які миротворчі рішення. РФ є державою-агресором і терористом на територіях України, Сирії, Грузії, Молдови.

ISBN ???????????

Зміст

1. Миротворча війна

Із приходом 2000-го року все людство очікувало мирного розвитку планети в третьому тисячолітті. Та не сталося, як бажалося. Замість миролюбних кроків маємо так звані «миротворчі війни» з боку тих держав, що видають себе за миротворців.

Такою країною є Росія, яка віроломно захопила український Крим, веде війну на Донбасі із застосуванням сучасної зброї та ще й погрожує ядерним ударом. Ракетні обстріли по вогневій силі перевищують Сталінградську битву.

Чому так по-варварськи поводиться керівництво Російської Федерації? Пояснюється це двома обставинами. По-перше, Росія, як і царизм, має імперський характер – із його силовими методами підкорення інших народів. Агресивний характер сучасної Росії забезпечується мілітаризацією економіки.

По-друге, недосконалість механізму міжнародних відносин розв'язала Росії руки для проведення своїх агресивних дій.

Організація Об'єднаних Націй не виконує обов'язки світового арбітра. Водночас у світі панує варварська сила. За невиконання міжнародних домовленостей відповідальності ніхто не несе.

У 1994 році Україна підписала меморандум зі США, Великою Британією та Росією щодо відмови від ядерної зброї. Це була національна трагедія, після того, як у квітні 1986 року сталася Чорнобильська катастрофа, що забрала життя та здоров'я тисяч людей і принесла астрономічні збитки економіці України на сотні років. Це не була аварія. Це був злочин радянської влади. По суті, станцію ввели в експлуатацію, не завершивши роботи із системи аварійної безпеки ядерного блоку.

Є версія щодо порушення температурного режиму блоку в результаті експерименту, що проводили 23 фізики з метою створення плазми для ядерних зарядів. Коли процес став некерованим і треба було зупинити роботу станції, то Москва не лише не дала дозволу на це, а й пригрозила тюрмою.

Результат – вибух у відкриту атмосферу, загибель людей, поширення радіації по всьому світу:

Чорнобиль — слово, як набат,
То наше пекло, наша доля...
Нема повернення назад,
Лише для хмар жахке роздолля.
Прозрійте, люди! ще не смерть!
ще винуватці поміж нами...

Щодо меморандуму, то Росія й не збиралася виконувати обов'язки гаранта безпеки України. Замість цього вона розпочала терор на Донбасі. Десятки тисяч загиблих і калік стали жертвами так званого «рускава міра» на Донбасі, знищена інфраструктура в Донецькій та Луганській областях.

Захоплення значної території України є початком третьої світової війни в умовах накопичення ядерних зарядів.

За таких умов в'ялість європейських держав щодо жорстких санкцій проти російської агресії може призвести до путінського походу на Європу. І ніяке послаблення санкцій для Росії заради бізнесових інтересів будь-якої європейської країни неприпустиме, не варте великої ціни європейської цивілізації.

Зовнішню політику нового президента США важко передбачити, але є надія, що Сполученим Штатам Америки мир на землі також потрібен, як і Україні. Від себе хочу сказати, що, коли був першим головою Національного банку незалежної України, я мав годинну зустріч із мільярдером Трампом у 1991 році, яка відбулась у його кабінеті в Нью-Йорку. Він подарував мені дві свої книжки: «Як вилізти на гору» і «Як утриматись на верхівці». Було прийняте моє запрошення відвідати Україну зі словами: «Володимире, я до тебе приїду та привезу твоєму банку 35 мільйонів доларів США». У мене склалася думка про нього як про значного інвестора американської економіки.

Дуже відвертою і доброзичливою була й зустріч із визначним фінансистом Д. Соросом, який на прикладі США рекомендував, як створити власну грошову систему в Україні.

Ці зустрічі стосувалися запровадження економічного механізму в Україні, розрахованого на власні сили. Проте практичні дії українських можновладців повторили російську схему роздержавлення, яка себе не виправдала. Тодішня Верховна Рада відхилила мою пропозицію щодо проведення роздержавлення власності на основі кредитування. Шкода, адже для цього були кредитні ресурси банківської системи.

США як гарант безпеки України згідно з будапештським меморандумом були зобов'язані зупинити агресію Кремля. Україна вимушена відновити свій ядерний щит. Політику ядерного удару, яку пропагує Москва, повинні засудити всі держави світу, бо політика ця злочинна, а її пропаганда – аморальна.

Вищий законодавчий орган Росії, Держдума, надала право Путіну застосовувати силу до тих чи тих країн під приводом захисту російськомовних громадян. Якщо слідувати такій логіці, то росіяни є в кожній країні. Так що, треба вводити російські війська скрізь?

А хто вони, російськомовні в Україні? Наведу кілька прикладів. Після закінчення Другої світової війни мій двоюрідний брат – українець Василь Козаренко одружився з росіянкою Марією. В них народилося троє дітей. Маша каже: «У нас в Росії національність пишуть по матері».

Іще один приклад: рідна сестра моєї дружини – українка Людмила народила двох дітей, її чоловік Микола Корнійков каже: «У нас в Росії національність дітей записують по батьку». Нині у їхніх сім'ях живе сімнадцять осіб, і всі вони росіяни. То кого ж буде захищати пан Путін?

Дії Путіна в Україні несуть смерть і розруху. Але не тільки це. Путін принизив український народ, його телеінформатори договорилися до того, що Україна – це не держава, а українці – це не народ. А коли Україна випробовувала свої нові ракети середньої дальності у Чорному морі, то з Кремля пригрозили ядерним ударом.

Якщо повернутися до історії, у якій так добре обізнаний «історик» Путін, то Україна має право на землі від Чорного до Білого морів і від Волги й до Дунаю, бо це були землі Київської Русі-України. А щодо мови, то ще коли київський князь Юрій Долгорукий заснував Москву, то на святі, як пише літописець, мова була давньоукраїнська.

А хто захистив Москву від Наполеона? Український козак Кутузов.

У роки Другої світової війни вирішальну роль зіграла Україна: її заводи, що були передислоковані на Урал, її народ, який складав значну частину радянської армії і розгромив нацистську армію. Більшість маршалів були етнічні українці, й усі старшини в армії також були українці.

СРСР став космічною державою завдяки українцеві Сергію Павловичу Корольову. Наукову базу теоретичного осмислення космосу створили українці. За проєктом українця Кондратюка американці здійснили політ на місяць. У проєкті польоту на Марс передбачена українська ракета.

Епідемії чуми, холери й тифу у світі зупинили українці. Український інженер створив механізм вибуху першої американської бомби, яку вкрав Радянський Союз. Російська імперія протягом усієї своєї історії привласнювала собі чуже. Пісня «Севастополь, Севастополь – город руських моряків» не відповідає реаліям, бо Чорноморський флот на 80% складався з етнічних українців – запорозьких козаків. До речі, адмірал Нахімов теж українець, запорізький козак.

Узагалі практично немає такої сфери розвитку Російської імперії, у якій вирішальну роль не відігравали б українці. Отже, путінське намагання принизити українців є суцільним фальсифікатом. Вони навіть свої «щі» назвали борщем.

І як би не старались апологети путінського режиму, їм не зламати українців. Своїм ненависним ставленням до українців Росія визначила себе як лютого ворога України, що матиме вкрай негативні історичні наслідки.

По-перше, розтоптано поняття «брати-слов'яни». Ми ніякі вам не брати! По-друге, православна церква розколота. Московським попам українці молитися не будуть.

Нормальні росіяни повинні замислитися, до чого їх довів Путін. Складається враження, що Росія відходить від християнства, від усього того, у що посвятив київський князь Володимир-Хреститель. А раз так, то Росія наближається до віри в Аллаха, і для цього є аргументи.

Іще за радянських часів, коли СРСР керував Л. Брежнєв, тодішній голова Ради Міністрів Радянського Союзу Тихонов, коли був у Дніпропетровську на нараді з обласним партійним активом, попереджав, що найстрашніше для держави станеться тоді, коли парламентським шляхом до влади прийде

кольорова раса. Чи не є політика Путіна тим дійством, про яке говорив Тихонов, якщо зважити, що на вирішальних постах РФ стоять вихідці з мусульман, яких у РФ 20 мільйонів зі 140 мільйонів населення.

Одночасно виникає запитання: чому всю Європу заполонили емігранти-мусульмани, чи не стали переселенці-мусульмани зброєю тиску на Європу? То хто ж він, Путін? Якому богу молиться, яка історична перспектива, і як це вплине на долю Росії?

Не всі росіяни сповідують мораль Путіна і його прибічників із телевізійних шоу Кисельова, Соловйова, Жириновського й українських яничарів:

Мене питають, навіть часто:
що найстрашніше для країни?
Відповідаю: яничарство,
що десь приховане в людини.
Та яничари — то не людство,
А зрада, підлість і падлюцтво.
І найстрашніше для держави
Його підступне, люте жало,
Яке, на жаль, повсюди нині
Стрічаєш в рідній Україні.

Це Янукович, Азаров, Олійник, Андрій та Сергій Клюєви, депутатка Бондаренко й багато інших.

Хай пам'ятають зрадники-іуди:
Країна зраду вибачать не буде,
Людська зневага їм вічно буде!!!

Росія, у її путінському розумінні, не має перспектив. На неї чекає неминучий розпад на окремі державоутворення. Цей процес уже пішов. Китай має можливість приборкати землі Сибіру мирним шляхом, Урал не хоче годувати Москву, Далекий Схід не має людського потенціалу розвитку, інші регіони теж готові до

самовизначення. Як говорив колишній президент Росії Борис Єльцин, на території Росії можна створити 40 держав.

Тож замість воєнних дій в Україні Росії слід зберегти сили для розвитку й збереження своїх територій.

Освоєння природних ресурсів і їх технологічна переробка на основі досягнень технічної революції немислимі в умовах воєнного психозу та силового захвату чужих територій. Видобуток вуглеводів і їх реалізація на світовому ринку має тенденцію до їх здешевлення. На зміну їм прийдуть нові енергетичні ресурси. У Німеччині й Україні є такі експериментальні виробництва енергії з води.

Перспектива для людства є за умови, що ніякі скажені не висадять у повітря Землю. А така небезпека існує, особливо від деяких держав, зокрема й Росії, які всупереч більшості країн світу голосують за подовження війни в Сирії, знищуючи цей народ і його цивілізацію.

Ще раз наголошую про негайне реформування ООН. Сподіваємося на активну позицію президента США Дональда Трампа. За всілякі погрози застосування ядерної зброї ООН мусить запровадити кримінальне судочинство та світові фінансові санкції. Краще захистити світ сьогодні, ніж потім розгрібати ядерний попіл. Планета Земля не витримає сили атому, тому скажені політики повинні піти зі сцени людського буття. Нехай кожна людина бореться з військовим агресором.

2. Синдром московства

«Московщина, – як писав В. Розанов, – це потвора, яка попирає людську гідність, закони моралі заради власного самоствердження». Ліберальний професор М. Костомаров писав письменникові І. Аксакову: «Ви хочете сполучити несполучене. Хочете неподільності імперії і свободи її громадян. Якщо не хочете розпаду імперії, то мусите визнати конечну потребу цензури, охранки, в'язниць, закріплення особистої думки та урядової сваволі».

О. Герцен писав: «Якщо наші московські соціалісти матимуть колись державну владу у своїх руках, то вони, своїм катівством значно перевищать охранку» (царське НКВД). Це показали Ленін і Сталін, які знищили близько 100 мільйонів людей. Особливо постраждав український народ, значна частина якого була вислана у Сибір, а на його місце заселяли росіян, сербів та людей інших національностей.

Лаврентій Берія не міг вивезти до Сибіру всіх українців, бо бракувало товарних вагонів. В'язень сибірського табору М. Рогінський каже: «Петро І вигубив багато людей, будуючи Петербург на болоті». Інший Москвин дивився ширше і глибше: «Є Дві Русі. Перша – Київська має свої коріння у світовій, а щонайменше у європейській культурі. І дії добра, честі, свободи, справедливості розуміла ця Русь так, як розумів їх увесь західний світ. А є ще друга Русь – Московська. Це Русь тайги, монгольська, дика, звіряча. Ця Русь зробила своїм національним ідеалом криваву, деспотичну і дику запеклість. Ця Московська Русь є запеклим ворогом Європи». Як писав П. Чаадаєв: «В усьому світі лише ми, москвини не дали культурному світові нічогісінько вартісного, нічого доброго, нічого не навчили. Ми москвини, не дали жодної творчої ідеї до скарбниці світової культури, нічим не допомогли поступові людської культури. Жодна понад середню вартість ідея не зрозумілася у нас у Московщині, в московській голові. Що гірше – все, що ми одержували від культурного світу, ми спотворювали до невпізнання сам зміст».

За оцінками Ф. Достоєвського, О. Герцена, Ф. Мережковського, О. Салтикова москвини є народ небезпечний, жорстокий від природи, пихатий, заздрісний, хворий на манію своєї нібито вищості. Вони всіх ненавидять і нічого не шанують.

Перед 1917 роком В. Ленін писав: «Такої дикої, такої темної країни, як наша Московщина, вже давно немає у Європі». Взагалі Московщина – це окремий, ворожий європейським ідеям світ. Вона попирає будь-якими законами людського співіснування.

Постійні бомбардування Сирії, захват Криму, війна на Донбасі – яскраві приклади колонізації чужих територій. Протягом 350 років Україна потерпає від РФ. За цей період русифікація населення стала пріоритетом державної політики Росії.

Російський апологет П. Валуєв у 1876 році писав: «Не было, нет и быть не может никакого украинского языка». А коли немає мови, то немає і держави. Про це сьогодні стверджують на політичних шоу московські ідеологічні яструби.

Як боялася Московщина українського слова, видно з того, що нищила його ще до Переяслава: патріарх Філарет і цар Михаїл наказали 1627 року зібрати в Московщині всі примірники «Учительської Євангелії» К. Ставровецького (друкованої в Києві) і спалити. Року 1720-го Московщина заборонила друкувати книжки українською мовою. Коли ж Києво-Печерська лавра надрукувала, то Москва наклала на архімандрита 1000 рублів штрафу. Року 1743-го Московщина забрала з українських храмів старі українські церковні книжки й попалили їх. А серед них були видання XI–XII–XIII–XIV століть.

Року 1847-го Московщина позабирала з книгарень усе, що друковано українською мовою. Такі заборони були і в 1881-му, 1892 роках. А міністр М. Ігнатьєв погрожував своїм урядовцям навіть смертною карою в разі друку українською мовою. Приєднавши 1915 року Галичину, Московщина масово палила Українські книгозбірні та архіви.

Кам'янець-Подільський єпископ Парфеній Левицький попросив у Святійшого Синоду дозволу перекласти Св. Євангеліє українською. За це прохання Синод покарав його, заславши до Сибіру, хоч перед тим дозволив перекласти Св. Письмо мовою маленького сибірського племені тунгусів.

У радянські часи в УРСР в 1957 році на 357 300 учителів було 22 930 примірників журналів і газет українською мовою. В УРСР було 60 постійних театрів, – із них 30 московомовні.

В. Ленін, вихваляючи московську літературу, надавав їй вагу світової. Водночас москвини всіх політичних переконань побачили, що Ленін під личиною інтернаціональних гасел фактично відбудовує московську імперію. Пострадянська Росія не лише не змінила свого войовничого характеру, а й посилила його агресивність. Силові заходи В. Путіна щодо відновлення Союзу колишніх радянських республік не тільки не дадуть бажаного результату, а й поглиблять соціально-економічну та політичну кризу в самій РФ. Щодо України, то вона глибоко усвідомила, що «вільний дух є найпевнійшою запорукою незалежності» (А. Лінкольн). Ось чому українці більшістю голосів референдуму 1991 року підтвердили своє бажання жити в незалежній державі Україна. Та Московщина з цим не погодилась, особливо з приходом до влади представника кадебіста В. Путіна.

Торговельні війни, підкуп українських чиновників, яничарство, шпигунство, зрада й невміння керувати економікою послабили українську державу, її безпеку. Армія виявилася неготовою дати відсіч російській агресії у 2014 році, коли РФ захопила Крим. Рівно 60 років, починаючи з 1954-го, проіснували економічні відносини кримського півострова з однією з найбагатших на природні ресурси, найродючішими землями у світі країною, з людьми дуже працьовитими, розумними, сміливими, душевними, з країною і дуже мелодичною назвою – Україна!

Крим як невіддільна частина української території завжди був Актом особливої поваги з боку керівників Української Республіки часів Радянського Союзу, а з 1991 року після оголошення Незалежної України держава в особі української влади забезпечувала стабільні й динамічні відносини в галузі науки, культури, мистецтва, запроваджувала розвиток культурного різноманіття й дотримувалась принципу міжетнічної рівності на благодатній землі кримського півострова. З 1954 року, коли Крим увійшов до складу України, створювались усі умови для бізнесу, росту соціальної інфраструктури та перетворення півострова на сучасний міжнародний центр туризму та відпочинку.

Однак, на превеликий жаль, весною 2014 року територія Криму була захоплена спецпризначенцями Російської Федерації, які порушили міжнародні

конвенції щодо територіальної цілісності країни, і матимуть правові наслідки для Російської Федерації. Її дії несумісні з мисленням людини XXI сторіччя, і примушують нас повернутися в далекий 1918 рік, коли існувала Українська Народна Республіка (УНР), та напівзруйнована більшовиками Російська імперія.

Більшовицьку владу не підтримали західні країни, вона не мала власних фінансових ресурсів для розвитку економіки. Ленін, розуміючи, що самотужки наслідки революції та громадянської війни не подолати, звернувся по підтримку до США. Під заставу був запропонований кримський півострів строком погашення позики у 1945 році.

Московські урядовці навіть підготували проєкт під назвою «Кримська Каліфорнія» в разі непогашення багатомільярдної позики. На момент отримання позики Росією у 1918 році Українська Народна Республіка як самостійний суб'єкт міжнародного права була окремою державою, а тому не несла жодної юридичної відповідальності за цей акт.

Строк повернення позики збігся з датою закінчення Другої світової війни, і зрозуміло, що за таких умов обговорювати питання повернення кредиту було неможливо. І тільки після приходу до влади М. С. Хрущова американська сторона тактично нагадала про давню позику. Микита Сергійович не хотів віддавати Крим під американський проєкт «Кримська Каліфорнія», але розумів, що є норми міжнародного права, які зобов'язують Радянський Союз як правонаступника Російської імперії або повернути позику, або віддати Крим США. Оскільки післявоєнна економіка СРСР була не в змозі повертати кредит, треба було шукати вихід.

Отже, рішення про передачу у 1954 році Криму до складу Української РСР дозволило вивести Крим із застави під позику, яка залишилася непогашеною з боку СРСР дотепер. І, починаючи з 2014-го, коли Крим опинився у складі Росії, півострів знову став заставним майном під позику США, видану 100 років тому. Тож імперське мислення та поведінка РФ повертає її до появи давно забутих цивілізаційних проблем.

Так чи інакше загарбники вимушені будуть повернути Крим Україні. Навіть Микита Хрущов у листопаді 1954 року признав: «Ніхто стільки за Крим не пролив крові, як сини України. Крим по праву належить Україні».

Приписи міжнародного права, закони історичної логіки і героїзм українського народу повернуть нам Крим і допоможуть перемогти в гібридній війні. Цей оптимізм найкраще виражено в пісні автора «Світи, світи місяченьку».

Світи, світи, місяченьку,
Козаку в дорозі,
Світи, світи, місяченьку,
Чумаку в обозі.
Світи волю, світи славу,
Здобуту в кайданах.
Світи, світи тверду волю
В чужинських навалах.
Світи, місяць, місяченьку,
До схід сонця рано,
Доки стане Україна
Здобувати славу.
Світи, світи, місяченьку,
Во славу народу,
Будем пити нашу долю,
Як священну воду.
Світи, світи, місяченьку,
Для нашого люду,
Щоб погані яничари
Не занесли блуду,
Світи, світи, місяченьку,
Нашій Україні,
Щоби злидні поховати
В глибокій могилі.
Щоби неньку-Україну зірки обсипали,
Та щоб наші козаченьки
державу тримали.

3. Політичне загарбництво

Шість років триває війна на Донбасі, захоплені Луганська й Донецька області. Анексовано Крим. Російські варвари XXI століття випробовують на мирних українцях сучасну зброю, гинуть люди, знищується інфраструктура міст і сіл Донеччини. Сільськогосподарські землі можуть вийти із сівообігу на десятки років через створення військовими РФ мінних полів. Місцевий бандит з українським прізвищем Захарченко заграбані землі проголосив ганебним йменням «Малоросія».

Усе, що робиться на Донбасі, має своє коріння. Сталінський режим заселив ці землі російськими вурками. Таким самим вихідцем із Донбасу був і Янукович, що накликав росіян піти війною на Україну. Українська армія дає необхідну відсіч як бандитам, вихідцям із Донбасу, так і російським агресорам. Цей ворог підступний і може пройти ще не один рік, доки закінчиться війна. У свій час Ф. Достоєвський писав, що «там де стала московська нога – є московська земля, что взято, то свято», каже москвин. Починаючи з XIII по XXI ст. московська держава присвоїла гігантські площі чужої землі в сто разів більше, ніж мала своєї. Так московська держава мала у:

XIV ст. – 560 тис. км^2;

XV ст. – 8 720 тис. км^2;

XVII ст. – 14 392 тис. км^2;

XVIII ст. – 17 080 тис. км^2;

XIX ст. – 22 000 тис. км^2;

XX ст. – 23 000 тис. км^2.

Московщина ніколи не вигравала жодної війни своєю військовою силою. Гарматним м'ясом були поневолені народи.

Московщина загарбала: 1551 рік – татарську орду, 1581–1645 – Сибір, 1709 – Україну, 1721 – Прибалтику і Фінляндію, Східну Чорноморщину, 1783 – Крим,

1792 – Західну Чорноморщину, 1772–1792 – частину Польщі, 1813 – Грузію, 1854 – Амурщину, 1865 – Туркестан, 1881 – Хіву, Бухару.

За останні 200 років Московщина воювала 128 років, із котрих 124 війни були загарбницькими, зокрема з Україною в 1917–1919 рр., коли за брехнею Леніна про незалежність України він послав на Київ московські війська.

Під час татаро-монгольської навали москвини не підтримали Київ, щоб дати опір ординцям під Калкою. Тепер там же, на території Донецької області, вбивають українців сучасні російські ординці. Внутрішній світ московитів не змінився, їхній принцип «убивай і грабуй» діє і в наш час. І це в XXI ст. в умовах суспільного розвитку й демократії під контролем Організації Об'єднаних Націй!

Чому процвітає бандитизм Московщини? Московське загарбництво почалося ще за часів заснування цієї держави. У бою з татаро-монголами під річкою Калкою у 1223 році син Андрія Боголюбського Юрій Суздальський не взяв участі в бою, зберігши своє військо для нападу на Київ. Далі цей московський сусід безперервно загарбував сусідні землі за царювання всіх Іванів, Петрів, Катерини, Миколи, Леніна.

Бій під річкою Калкою приніс гноблення і Московщині, залишивши на більшості її території ординський генофонд із розкосими очима та пухлістю обличчя. Такі люди мають як азійську кров, так і характер. Порівнюючи з європейцями, в них інша група крові, і коли «зелені» чоловічки з автоматами на шиї заганяли кримчан на вибори російського царя, то це були солдати не європейського, а ординського типу обличчя. Деякі призналися, що вони з Бурятії. Тобто орда знову повертається в Україну.

Московщина, знищивши Запорізьку Січ із величезними обсягами землі та власним урядом, переселивши козаків на Кубань, заселили звільнені землі іншими народами. Так і тепер Крим заселяють різним людом, а в Донбас їдуть російські найманці вбивати українців.

Та меч заговорить! І Україна переможе. Ще за часів Леніна англійський кореспондент запитав у В. Молотова: «Чому Московщина почала розбудовувати Сибір, та ще й поквапно?» Той відповів: «Бо ми не впевнені, чи втримаємо Україну у своїх руках». Ще 1917 року москвини казали В. Леніну, що українці домагаються рідної мови. Він відповів «Дайте їм десять мов, але не допускайте до влади».

Для захоплення влади Ленін підтримує прагнення України до самостійності, а тих, хто противиться усамостійненню, називає загарбниками та падлюками. І далі. Коли існуватиме Незалежна Українська Республіка, то буде більше братерського довір'я між Московщиною й Україною.

Проте, прийшовши до влади, Ленін заговорив інакше: «Право нації на самовизначення не можна пов'язувати з доцільністю самовизначення». Відверта брехня москвина, точнісінько як у Путіна, коли у Франції 7 червня 2017 року він заявив, що дочка Ярослава Мудрого, росіянка Анна вийшла заміж за короля Франції. Теж брехня. В той час Москви ще не було, а на тому місці шумів березовий гай. Страшно те, що у ці брехні вірять понад 80% громадян РФ.

Своїм генералам в Україні Ленін наказував: «Наша війна в Україні дуже тяжка і небезпечна для нас. Вона вимагає від нас в Україні величезної кількості армії та військового спорядження. Без нашої воєнної перемоги в Україні впаде наша влада. Насамперед мусите захопити Донбас».

І ось нащадки-ленінці його захопили під приводом захисту російської мови та російськомовних громадян.

Військова команда Путіна отримала законодавчу підтримку на воєнне вторгнення в Україну через вищий орган державної влади РФ – Думу. А слово ж використали українське...

Реальних мотивів окупації Криму та Донбасу нема. Натомість це відрижка імперських традицій. Через зрадництво етнічних українців стало можливим поширення яничарства на всіх щаблях української держави.

Валентина Матвієнко, до якої моє прізвище немає відношення, керівник Держдуми, законодавчо закріпила похід путінців на Україну. На одній платформі з нею стоїть Глазьев – радник Путіна, депутат Думи Жириновський і багато інших так званих українців, вихідців з України.

Доречно згадати китайського стратега Сун-Тсу, який 2500 років тому писав: «Руйнувати все, що зміцнює силу ворожої держави, зсередини тієї держави і руками її громадян. Не шкодуйте грошей і зусиль, щоб поширити й поглибити озлоблення, невдоволення, незгоди, ненависть. Руйнуйте національні та релігійні традиції. Поширюйте розпусту. Робіть усе, що можете, щоб їхньому війську завжди і постійно бракувало їжі та військового спорядження і за мир-

ного часу». Це далеко не повний перелік підривних дій, який може застосувати ворожа сила.

Багато чого в цьому переліку простежується в арсеналі ворожої сили РФ. Тож чи не слід пильніше контролювати всі дії московської орди в Україні?

Однак і свої негативні поступки слід помічати. В умовах такої жорстокої війни здирати з людей непосильні платежі за комунальні послуги – це все одно, що різати сучок, на якому сидиш. Рано чи пізно падіння таки станеться. А водночас газовим чиновникам держава дозволяє сплачувати по кілька мільйонів гривень щомісячно. Схаменіться, панове, вас у могилу тягнуть, а у світі сонце світить, ракети злітають!..

Треба рішуче побороти корупціонерів, застосувавши найжорстокіші закони.

Українське військо має великі можливості наростити воєнний потенціал як технічно, так і організаційно й духовно.

За роки війни патріотичний рух нації зріс. Але не можна ігнорувати той факт, що значна частина населення живе за принципом «Моя хата з краю». Це помилкова позиція. В разі широкомасштабної війни ніхто не всидить у себе на печі. Ні етнічні українці, ні росіяни, ні євреї, ні інші народності, що проживають в Україні. Ні україномовні, ні російськомовні – всі ви для московського агресора одинакові. Всім нам присвоюють ім'я «бандерівців і фашистів». Нас так охрестив кремлівський брехун із 24 телеканалу РФ пан Кисельов. Я ще раз хочу нагадати, що в роки Другої світової війни на бік Гітлера перейшов 1 млн росіян під командуванням генерала Власова. Щодо 22 тис. повстанців Західної України, то на Нюрнберзькому трибуналі вони не значилися як прибічники фашизму. А щодо нас, українців, Путіну треба сказати, що без українців у війні 1941–1945 років не було б перемоги.

Таке наклеювання ярликів на героїчний і талановитий народ сталося ще тому, що наші історики, вчені, люди мистецтва не дають опір брехливій кремлівській пропаганді. Державних пропагандистських структур практично не існує. Газети й телеканали, крім ICTV, не ведуть передач про розкриття агресивної сутності нинішнього керівництва РФ. Рівень патріотизму в багатьох сім'ях дуже низький.

Деяких співаків-зрадників, які повтікали в РФ, часто рекламують на українських каналах, особливо на «Інтері». Тільки тут вам покажуть «безсмертні полки» по московському сценарію.

Поява електронних пристроїв у руках молоді відбила у неї бажання читати книжки. Неначитаність молоді, а ще більше старшого покоління, робить націю менш розвиненою.

А яка вульгарна мова звучить з телеекранів! І нікому до цього немає діла. Ось приклад: «Чотири весілля» – вуха в'януть від мови цих повненьких наречених або красунь із «Дизель-шоу». Може й талановиті артисти, але ось від однієї красуні, як із рупора несе «рукожопі». Де це воно взялося таке творіння? Де культура нації?

Ведучі телепередач так помиляються в цифрах, буцім-то вони й до школи не ходили, проте ніхто себе не виправляє.

Наша інтелігенція так обрусіла, що не знаєш, у якій країні ти живеш. Особливо це болісно слухати, коли йде війна і так званим старшим братом. Московщина сотнями років нав'язує українцям свою мову, звичаї і навіть характер. Миролюбний українець попав у лапи звіра.

Російський письменник Максим Горький, який не дуже добре ставився до України, писав «найпитомішою прикметою вдачі Москвина є його садистська жорстокість». Про це можуть підтвердити наші солдати, які побували в полоні росіян на Донбасі.

Грецький історик Геродот (484–425 до РХ) писав, що на території теперішньої Московщини живе народ андрофаги, тобто людожери. Ще в XX ст. співали пісню, у якій жінка нахваляється забити свого чоловіка, з його кісток зварити холодець, із його печінки – пиріг, із його мозку – юшку...

З цих джерел московські історики й витягли дитину, з'їдену чи то бандерівцями, чи то власівцями. Ось така вона природа кремлівських байок.

В умовах війни повинні зростати сили патріотизму:

За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди
За чистеє небо, за хлібнее поле,
Боротися будем завжди.

4. Еволюція падіння

Історія України і її народу протягом майже сторіччя формувалася під впливом матеріалістичної теорії К. Маркса і його учнів – ленінських більшовиків, які стверджували первинність матеріального й вторинність духовного.

К. Маркс уважав, що він буцімто поставив філософію з голови на ноги. По суті, він спотворив поняття духовності, завдав таким чином шкоди духовному розвитку людини. Більшовики-комуністи на практиці реалізували теорію матеріалістів, повівши боротьбу з духовністю, знищуючи таким чином церкви, священників й інших носіїв духовності, включно і людський духовний капітал.

Агресія Росії в Україні теж є матеріальним колом інтересів. Приниження високих духовних цінностей людини породжує насилля в усіх його юрмах: корупція, шахрайство, грабежі, розбій, злодійство, захват чужої власності тощо. Суспільство, яке заражено цими хворобами, немає перспектив розвитку.

Падіння економіки веде до послаблення держави та її безпеки перед зовнішніми ворогами, створює ризик поневолення чужоземцями. Народ втрачає державу й потрапляє в рабство.

Так відкрито і нахабно, як в Україні, злодії не діють у жодній країні світу. Державні посади в Україні стали самим високорентабельним бізнесом. Влада тільки імітує боротьбу з цим злом, а по суті нічого не зробила для покарання казнокрадів.

У проголошених деклараціях народних депутатів й інших державних чиновників у десятки, а то і в сотні разів перевищують їх доходи за місцем основної роботи. Проте, крім балачок про притягнення до відповідальності осіб, які живуть на вкрадені, або присвоєні іншим шляхом гроші, нічого не робилося.

Після розпаду СРСР Україна успадкувала величезний економічний і військово-оборонний потенціал, але новоспечене українське керівництво спрямувало свої зусилля не на зростання могутності держави, а на особисте збагачення.

Економічні закони, які ухвалювала Верховна Рада, у своїй основі не сприяли розвитку економіки, а волюнтаристські дії чиновників були малограмотними. Вседозволеність і безкарність загальмували тенденцію еволюційного розвитку суспільства. Пішов процес падіння економіки та життєвого рівня населення.

Маючи найсильнішу в той час армію у Європі та посідаючи третє місце у світі по оборонному потенціалу, Україна залишилася ні з чим перед потенціальним агресором Росією. Підписанти-гаранти будапештського меморандуму 1994 року США, Велика Британія та Росія не лише не забезпечили безпеку України за знищення нею ядерної зброї, а й, навпаки, Росія напала на Україну, анексувавши спочатку Крим, а потім пішла війною на Донбас. Протягом майже 25 років тривав процес розпродажу військової техніки. Армія стала небоєздатною перед загрозою війни.

Кілька слів про меморандум. Згідно із сучасним тлумачним словником української мови (100 тис. слів) меморандум означає «доповідна записка, пояснювальна письмова довідка, документ, де викладається певна позиція». То як же за доповідною запискою можна було оголити могутню державу? Цей документ не несе жодного смислового навантаження. Тоді, як слово угода – це «договір, за яким встановлюються взаємні зобов'язання, згода між кимось на основі взаємної вигоди». Складається враження, що цей документ готувався без участі юристів, без урахування інтересів України.

Взагалі надвелика кількість непатріотичних депутатів Верховної Ради в 450 осіб себе не виправдовує. Для роботи досить 150 професійних юристів й економістів із високими вимогами до роботи та без будь-яких мільярдерів.

Історія становлення економіки незалежної України свідчить про серйозні прорахунки у її реформуванні на ринкових засадах. По-перше, це питання власності. Як Голова Національного банку України я пропонував викупити загальнодержавну власність на кредитній основі, тобто за кошти кредитів банку, що сприяло б ефективному використанню виробничих потужностей. Проте Верховна Рада пішла іншим шляхом.

На все населення були випущені так звані приватизаційні папірці, які давали право на частку власності. Така реформа себе не виправдала. Практично виробничі фонди за безцінь скупили новоявлені капіталісти. Народ, як і при Леніні,

залишився і без заводів, і без фабрик. Створювалась армія безробітних, знизилась заробітна плата. Розпочався процес падіння життєвого рівня населення.

Другим антинародним чинником зубожіння людей стала відсутність із боку держави контролю за цінами. Неконтрольоване зростання цін призвело до збагачення нових власників підприємств від 50 до 300% без зміни умов оплати праці. В «Капіталі» К. Маркса зазначається, що за такого рівня збагачення немає меж, щоб капіталіст не пішов на злочин. Також в Україні найнижчий рівень оплати праці, й зростає кількість мільярдерів, жоден із яких не впровадив світових технічних відкриттів, які б принесли надприбутки внаслідок економії живої праці.

Тож економічний грабіж став найвищою у світі нормою експлуатації найманої праці. Чи можна керувати цим процесом з боку держави? Однозначно стверджую – можна.

Досвід Китаю показує, що, формуючи ціни на той чи інший товар, держава встановлює норми прибутковості – 20, 30 відсотків залежно від трудовитрат на його виготовлення. За порушення цих умов підприємець лишається права на його діяльність.

Економіка України постраждала також від «бартерних» відносин, тобто коли товарна маса не була забезпечена грошима, замість цього здійснювався товарний обмін. Велику товарну масу обмінювали товар на товар, порушуючи еквівалентний обмін. На цьому заробляли «ділки», а втрачала держава.

Тодішні керівники Національного банку (Ющенко) забезпечували товарну масу грошима тільки на 30–40%, тоді як у Японії це становило 110%, США, Великій Британії – понад 100%. Пояснень цьому історія не дає. Є тільки версія, що це робилося за порадами іноземних експертів.

Банківська система багато втратила по причині широкого доступу в Україну іноземних банків. Рішення щодо вступу України до Всесвітньої організації торгівлі відкрило двері іноземним банкам. Тепер іноземних банків більше, ніж українських, але вони, як і українські, не стали інвесторами економіки. Тому розвиток виробництва занепав. Немає робочих місць. Мільйони людей безробітні.

У підприємців обмежений доступ до банківських кредитів через високі відсоткові ставки. Нацбанк не виконує ролі внутрішнього інвестора, бо його кошти,

що надаються комерційним банкам на умовах рефінансування, недоступні позичальникам через ті самі ставки.

Старіють виробничі фонди в промисловості, соціальній сфері, на транспорті тощо. Країна падає в прірву, особливо в умовах російської агресії. Не всі в Україні розуміють ту небезпеку, яка йде від найбільшого ворога – Російської Федерації. Наші славні захисники – сини й дочки України віддають своє життя за нашу землю.

Однак захист України має стати потребою кожного українця від молодого до похилого віку. І я звертаюся з призовом до всіх громадян України:

Повстань, Україно! Розправ свої крила,
Єднаючи Захід і Схід!
Як воронів зграя, орди суне сила,
Щоб твій обірвати політ.
Повстань, Україно, велика, єдина!
Повстань Україно, повстань!
Щоб кат не поставив тебе на коліна,
Сім'єю єдиною стань!
Повстань Україно, щоб слава воскресла!
Щоб сивий могутній Дніпро
Нас всіх об'єднав, наче сніп перевесло,
В родину одну на добро.

Багатостраждальний народ України чверть віку терпів свавілля і зраду як своїх вождів, так і «козачків» чужої держави, які засіли в державних установах. Головні зусилля зрадники зосередили на економічний підрив: розвал стратегічних виробництв, провідних банків, армії, обмеженні української культури й мови тощо.

З перших років побудови незалежної держави зрадники зосередили свої сили на підриві банківської системи, яка є кровоносними судинами економічного механізму держави. Було знищено надмогутній аграрний банк «Україна», внаслідок чого різко зменшилося кредитування сільськогосподарських виробництв, а відтак і виробництва продукції.

Коли до влади прийшли засланці з Донбасу на чолі з Януковичем, свавілля влади досягло апогею. Крадіжки та присвоєння чужої власності стало нормою моралі тих, хто продавав державу агресивному сусіду – Російській Федерації.

Так були захоплені Крим, Донецька, Луганська області. Вивезено особливо важливі воєнні підприємства.

Зрадники організували фінансовий підрив Промінвестбанку, на якому трималася майже вся стратегічна промисловість. Високопосадовець Сергій Клюєв за домовленістю з Росією та керівництвом Нацбанку передав банк у власність Російської Федерації. Так був знищений ще один надмогутній банк. І нікого в цій державі це явище не цікавило.

Я записався на особисту зустріч із Президентом України В. Ющенком, але пробитися до нього мені не вдалось. Адміністратори Балога й Тулуб у зустрічі з Президентом мені відмовили, після того як я просидів у приймальні понад дві години.

За вісім років російського керівництва Промінвестбанк розвалено. До бюджету України не сплачено жодної копійки.

Вся історія російської імперії несе в собі зло, замішане на брехні, перекручуванні історичних подій. Відомі слова Москви «Киев бомбили, нам объявили, что началася война»... Бомбили і Житомир, і села Житомирщини. Розкажу один факт.

На другий день після кремлівського радіоповідомлення всі жителі села Білка виїхали у великий ліс за вісім кілометрів від нашого села. Коли я їхав на возі з дідом Лук'яном, він раптом схопив мене і кинув у канаву, бо був обстріл із літаків месершмітів. Виникає запитання: чому Гітлер послав кілька літаків убивати п'ятирічного Володю Матвієнка, а не чіпав Москву? Чи це умови більшовиків, чи Гітлер був зовсім дурний? Мотивацією війни на Донбасі стала бандерівщина, яка буцімто сприяла фашизму.

Насправді кількість бандерівців, що боролися як із німцями, так із військами НКВД, за свою незалежність становила не більше ніж 22 тис. осіб, тоді як армія генерала Власова перейшла на бік Гітлера з кількістю вояків у мільйон осіб, що гасали по Україні та Молдові, убиваючи жінок, дітей, людей похилого віку.

Ось така вона правда падіння людської моралі.

5. Наслідки «дикого» капіталізму

Карл Маркс і Фрідріх Енгельс написали свій «Комуністичний маніфест». Його читали, схвалювали, критикували, сварили й забували. А вже через 20 років по смерті К. Маркса ревізіоністи говорили: «Світ змінюється, капіталізм уже не той, що описано в „Маніфесті"». Однак виявилося, що устрій буржуазного суспільства кінця XX – початку XXI ст. більше схожий (особливо в нас) саме на «дикий капіталізм», за якого жили молоді К. Маркс і Ф. Енгельс, ніж на «цивілізований» варіант, який мали на увазі ревізіоністи.

За наших часів «дикий» капіталізм став не стихійним, а жорстко регламентованим, зберігши грабіжницький, експлуататорський характер. Перехід від адміністративно-командної системи господарювання до ринкової використали злочинні угруповання. Вони отримали власність за так звані приватизаційні папірці, ввійшли до складу владних структур і почали жорстоко грабувати державу.

Поза бюджетом проходять суми в мільярди доларів, яких вистачило б не лише на виплату пенсій, стипендій і заробітної плати вчителям, лікарям і військовим, а й на реалізацію масштабних економічних і соціальних програм. Держава поки що не створила реальних умов для розвитку цивілізованих ринкових відносин. Не спрацювали досі й заходи боротьби з корупцією. «Дикий» капіталізм часів Маркса не був насправді таким «диким», як капіталізм сучасний. У глобальному світі в умовах запровадження ринкової економіки зросло безробіття, падають доходи. В США доходи залишилися без змін із 1975 року. Аналогічне становище і в Британії та Німеччині.

За 25 років української незалежності частка промисловості знизилася з 44 до 14%. Скоротилося виробництво наукомістких видів продукції. А тим часом Україна посідає провідне місце у світі по запасах рідкісних металів – титану, цирконію, урану, літію й інших корисних копалин. Вартість цього багатства 1991 року оцінювали в 6,8 трлн доларів!

Незважаючи на це, народ не відчував ніякого зиску від цього багатства, а дешева робоча сила, своєю чергою, не сприяла розвитку високотехнологічного сектору. Щорічні витрати на одного вченого у світі становлять 190,4 тис. доларів, а в Україні – 9,3 тис. Якщо наукомісткість ВВП в Україні в 1991 році становила 2,4%, то 2015 року тільки 0,6%. Аналогічні показники в Республіці Корея становлять відповідно 2,3 і 4,3%.

Це не могло не вплинути на виробничі процеси. Майже половина української сталі виплавляється в застарілих мартенівських печах. Так, на одну тонну сталі витрачається енергії на 20% більше, ніж у Китаї. За останні 20 років обсяг продукції трубної промисловості України зменшився у 8 разів. Падає зовнішньоторговий оборот, скорочується інвестиційна сфера.

Низька ефективність керування соціально-економічними процесами в державі зумовила зростання тіньової економіки: з 38% у 2010 році до 42 – у 2015-му.

Контролюючі органи в Україні перетворилися на окремий бізнес. Крадії всіх мастей довели країну до біди. Розмір мінімальної заробітної плати становив 51 євро, у той час як у Молдові – 79, Білорусії – 170, Болгарії – 184, Вірменії – 218, Литві – 300, Латвії – 360, Естонії – 390, Польщі – 410, Греції – 683 євро.

За останні 25 років чисельність українського населення скоротилася на 9,5 млн осіб! Бідність українців посилена неймовірно високими тарифами за споживання газу, електроенергії. Таким діям немає виправдання, якщо врахувати, що ті, хто розподіляє газ, отримують заробітну плату в кілька мільйонів гривень на місяць.

Грабують країну керівники-податківці. У травні 2017 року з них заарештовано 23 особи за привласнення 97 млрд (!) державних гривень. Проте суди блокують шлях до відповідальності цих осіб, усіляко виправдовують їхні дії.

Такої судової наруги над законами держави щодо кримінальної відповідальності не дозволила б жодна країна світу. Суспільство на межі соціального вибуху. В умовах війни з Росією це дуже небезпечно.

Україні потрібна нова політика. Безліч політичних угруповань, аж до «рога і копита», не просто далекі від будь-яких концепцій розвитку, а є справжніми вбивцями економіки. Один тільки «ПриватБанк» завдав збитків державі більше як на 150 млрд гривень. І нікого не притягнули до кримінальної відпові-

дальності. Скільки ще амністій буде застосовано до тих, хто нахабно розвалює державу?

За такої ситуації Україна постійно позичає величезні кошти в Міжнародного валютного фонду, що наближує час банкрутства держави.

За період з 2007-го по 2016 роки валовий зовнішній борг України зріс із 54,3 млрд доларів до 118,7 млрд, тобто у 2,2 рази, що перевищує ВВП на 131% і 50,6%, і 50,6% у 2007 році.

Банки України не лише не стали внутрішніми інвесторами української економіки, а й завдали збитки державі.

Звільнившись від політичної залежності в період розпаду Радянського Союзу, Україна не розробила стратегії власного розвитку, а пішла шляхом, як і Російська Федерація, що успадкувала досвід капіталістичних країн із притаманними їм проблемами експорту, імпорту та зайнятості населення.

Інститут економіки АН України за 25 років незалежності не виробив жодної концепції власного розвитку країни. Немає ідеї політичної орієнтації суспільства на власні ресурси та сили власного народу.

Традиційна політика держави, що розрахована на експорт, для України не підходить, особливо в умовах російської війни, коли звужений ринок збуту. Потрібна нова економічна стратегія. Це перехід від політики експорту до політики внутрішнього споживання.

В Україні застарілі виробничі фонди й особливо фонди соціального призначення, буяє бездоріжжя, безробіття, натомість мало прогресивних технологій.

Повна реконструкція виробничих і соціальних об'єктів забезпечить зайнятість населення, створить нову будівельну індустрію, ефективне використання продукції металургії та машинобудування, використання аграрного сектору, підвищення обороноздатності країни.

Фінансовими ресурсами забезпечать банки й закордонні інвестори. Треба відмовитися від послуг МВФ. Україна потрапила в залежність від Росії щодо забезпечення країни нафтою, природним газом, іншими ресурсами. Загарбниця як хотіла, так і маніпулювала ресурсами й цінами на них, пов'язуючи свої дії з імперськими «замашками». Ідея відновлення Радянського Союзу не полишає керівництво РФ. Поневолення українців протягом 350 років згідно з надуманим

договором про возз'єднання України з Росією затуманило голови російським вождям і простим українцям. Ніякого договору про возз'єднання України з Росією не було. Це, як завжди, пропагандистська російська брехня. Була угода про взаємодію двох держав на випадок воєнних дій, бо існувала воєнна загроза від Польщі й непідтримка Богдана Хмельницького кримськими татарами.

Уся українська система державного керування була пройнята шпигунами та зрадниками, які роззброїли державу, підриваючи провідні галузі економіки. Все це робилося заради послаблення самостійності України та повернення її в лоно інтересів РФ. Український уряд приспали російські вояжери, які обійняли високі посади в урядових структурах і продавали українські інтереси. Держава виявилася слабкою, щоб дати відсіч російському захопленню Криму й Донбасу. Підривна діяльність російського радіо та телебачення, інших засобів масової інформації розхитувала єдність народу, віру в незалежність.

Про масштаби російської пропагандистської машини проти України свідчить той факт, що тільки у Європі працюють три російськомовних телевізійних канали та ще один англомовний «Рашатудей».

Досі викликає сумнів добропорядність багатьох українських газет, каналів телебачення. Всі очікували, що Майдан покладе кінець усьому цьому. Та не так сталося, як гадалося. Українці платять багатьма життями за свою свободу.

Щоденно іде сталінградська битва в Луганській і Донецькій областях, і гинуть люди, знищуються міста й села, зруйновано землеробство. Для очищення земель Донбасу від російських мін знадобиться не менше як 20 років.

Зрадників України – експрезидента Януковича і його прибічників братів Клюєвих, ексміністра Захарченка, експрем'єра Азаров, експодатківця Клименка, ексвіце-прем'єра Арбузова й інших членів зграї крадіїв, що вкрали в народу сотні мільярдів доларів, досі не покарано!

Хай пам'ятають зрадники-іуди,
Що довели країну до війни.
Вони стріляють Україні в груди,
Вони на нашій ниві бур'яни.
Вони нікчеми, злодії, приблуди

І небезпечні носії біди.
Країна зраду вибачать не буде
І не зупинить взятої ходи.
Ганьба запроданцям, ганьба іудам,
людська зневага їм вічно буде!
Стає на захист козацька лава!
Вкраїні слава! Героям слава!
Цьому немає роду переводу,
Про них пісні лунають навкруги,
їх вічна слава в пам'яті народу,
Про це повинні знати вороги.

Мене як людину дивує, як терпить російський народ оскаженіле свавілля своєї влади, її керівництва, особливо В. Путіна, у якого руки в крові по лікоть. Війна колись закінчиться, а що робитимуть організатори війни на Сході України?

У деяких росіян пробуджується свідомість, особливо в молоді, яку посилають на фронт, а потім трупи тих, хто загинув, спалюють у пересувних газових печах, навіть не сповіщаючи рідних про їх поховання... Росія прокидається від сну, але синів і дочок не повернеш із війни.

Росія сто років тому вже втратила свою державність, а тепер, якщо народ РФ не зупинить В. Путіна, вона втратить свою територію.

Через В. Путіна людство на межі Третьої світової війни, але вже ядерної. Бункери не врятували Гітлера, вони не врятують і Путіна. Це повинні добре розуміти в РФ, США і Європі. Колись давно Україна не пропустила татаро-монголів у Європу. А тепер треба об'єднати зусилля зі світом, щоб не допустити туди російську орду, бо інакше існування людства буде під великою загрозою.

Всілякі розмови, що на Землі багато людей, і всіх неможливо забезпечити енергією та харчами, не мають наукових підстав, бо такі твердження ґрунтуються на сучасному рівні забезпечення енергоресурсами, в структурі яких головне місце належить вуглеводам. Але настає час, коли людство отримає енергію з води.

Енергія з води в промисловому виробництві може з'явитися раніше, ніж будуть вичерпані вуглеводи. Тому слід очікувати значного зниження цін на нафту й газ. А це не буде вигідно Росії. Ось чому вже тепер її представники умовляють нафто-газові країни заморозити видобування цих продуктів. Інакше Росія втрачає значні обсяги притоку фінансових ресурсів, зокрема, й на війну.

Генеральним напрямом розвитку людства є не війна і захоплення чужих земель, а пришвидшений розвиток наук.

6. Природа олігархії

Тривають спроби приниження української незалежності, й найстрашніше нині – це війна, нав'язана Україні Росією. Судячи з усього, на Донбасі росіяни випустили снарядів, ракет і бомб більше, ніж під час Сталінградської битви у Другу світову. Найбільш диким видається те, що це все кинуто на мирні міста й села. Якщо фашисти все ж таки направляли той огром зброї проти армії, щоб здобути місто, то нині, повторюсь, Росія, мабуть, іще більше снарядів і мін направила, але вже проти мирного населення. Це здійснюється з метою і далі нав'язувати рабство, що для України тривало 350 років.

Путін навіть каже про те, що вони, росіяни, самі здобули перемогу в Другій світовій – це, звичайно, є повним абсурдом. Насправді Путіна та його режим цікавить захоплення нових територій. Це путінська агонія проти України, яка супроводжується брехнею політичних шоу. Імперське безпам'ятство і нахабство самі кремлівські вожді майже не контролюють. Навіть «придворний блазень» Жириновський, який колись навчався в школі в Рівному, інколи забуваючи свої гасла, визнає, що Україна – це потужний двигун. Якось він зронив: «А что такое Украина? Украина – это супердвигатели, суперсамолеты. Шесть миллионов украинцев пошли на войну и взяли Берлин. А порядок в Советской армии был потому, что старшины в ней были украинцы». А потім жахнувся від того, що сам казав, але, очевидно, на якомусь підсвідомому рівні це в ньому сидить. Загалом же саме ці Путіни, Жириновські не лише вбивствами, крадіжками нашого майна в Криму й на Сході принизили таку велику в історичному плані державу, як Україна, нашу незалежність – це для мене, мабуть, як і для всього народу, найстрашніше.

Однак привід для цього приниження, як мені здається, дали саме керівники нашої держави, які фактично 25 років працювали «на того дядю». Я не хочу видаватися таким собі попом у церкві й буду говорити тільки про своє особисте бачення. Влада творила передумови для російської агресії. Отже, за всі ті роки

падали економіка, рівень життя, до того ж – не проводилася ідеологічна робота. Спецслужби переважно працювали на Росію.

Ще на зорі становлення незалежної України ми, ясна річ, очікували на перехід до ринкової економіки з розвитком приватного капіталу, але необхідне роздержавлення власності пішло в нас, так би мовити, по-ленінськи. За всіх обіцянок Леніна «фабрики – робітникам, землю – селянам» насправді ніхто з робітників чи селян нічого не отримав. А сам Ленін про це, до речі, і розписки не залишив – ні на землю, ні на фабрики. Наші ж керівники молодої незалежної України пішли трохи далі, начебто залишили розписки – у вигляді ваучерів. Випустили приватизаційні сертифікати для всього народу. За ваучерами нібито всі ми мали право отримувати дивіденди. Ще тоді, виступаючи у Верховній Раді, я попередив, – оскільки мав відношення до цієї справи і до фінансової системи, – що така приватизація призведе до розвалу економіки і зубожіння народу. Ніхто мені не аплодував, але й ніхто не взяв потім на себе відповідальність.

Насправді ж ваучери були скуплені ділками майже задурно, і ніхто ніяких дивідендів у ході тої нашої приватизації, як правило, не виплачував. Моя сім'я, як і мільйони інших, теж не отримувала їх. Отож через ту ваучерну приватизацію власність і капітал сконцентрувався в руках небагатьох. Практично всіх тих людей я знаю. Тож як і в Радянському Союзі від самого його початку народ не мав ніякої власності, крім якоїсь жалюгідної хатинки, так і від початку нашої незалежності власність віддати ділкам, які обіймали партійні чи комсомольські посади й так чи інакше були пов'язані з владними структурами. Бо без владних структур вони не змогли б нічого цього зробити. А це породило вже другий дуже негативний процес – олігархізацію економіки.

Спершу цих олігархів було небагато, але вони плодились, як гідра, і доволі швидко створили чимало олігархічних структур. Є серед них відкриті, є закриті, але шкоди вони завдають ой як багато. А зрощення капіталу з владою – це найстрашніше для економіки. Вони обплутали всі галузі й території країни. Звичайно, капіталістичний спосіб виробництва ефективніший, але якби цей новий доморощений капіталіст придбав власність за гроші, то цінував би її і тих працівників, які там трудяться. А якщо це все прийшло даром, методом крадіжки чи обману, то й господарюють-панують, пов'язавши народ по руках і ногах.

Більшість олігархів були клієнтами банку, який я очолював. Тому я їх знаю добре. Жах у тому, що вони, по суті, стали керувати цінами. У державі не було цінової політики і свого контролю над цінами. От дехто каже, що ціни не можна контролювати. Насправді ж не можна контролювати, як ярлик приклеюють до ціни, але наукове формування ціни має бути реальним, таким, щоб там було закладено суспільно необхідні затрати й реальну вартість затрат. У нас же стало правилом, що завдяки завищеним цінам виходить прибуток у 50,100, 200 й 300 відсотків. Це нічим не виправдане завищення цін в Україні процвітало, до того ж зарплати були мізерними. Це призвело до того, що мало хто міг щось купувати, адже вартість живої сили й прибуток влада не унормувала. Мабуть, через те, що у владі були і нечесні, і нерозумні.

Колись, іще за радянських часів, я побував у Китаї, й один тямущий китаєць повів мене на ринок, де звернув мою увагу на ярлички на кожному товарі: там окрім ціни було червоним позначено й розмір прибутку. Тож не треба бігати й контролювати цінники! Прибуток, з погляду суспільних інтересів, ну, наприклад, у машинобудуванні, не має перевищувати 25–30%. А якщо більше, то це все повинно йти в прибуток державі, а не в приватну кишеню. Хіба ж наші олігархи А, чи Б, чи П схожі з Біллом Гейтсом? Чи вони придумали нові моделі, чи технології, чи супертехніку? Та ні ж, ці наші багатії фактично нічого не дали, хіба що, користуючись монополією, підвищили ціни на одне й інше. Отже, об'єктивної якоїсь бази для олігархізації не було, а новоспечені мільярдери – це переважно хапуги, бо, повторюю, ні самі нічого не створили, ні Україну не зробили багатшою. І це чи не найважливіший чинник підриву нашої економіки.

Третя сумна складова цього процесу – це спотворення фінансової банківської політики. Створення Національного банку було вчасним і цілком нормальним, а от з'ява комерційних банків у такій великій кількості була невиправданою і шкідливою. Наприклад, банк... ковбаси, банк... сиру, банк... будматеріалів – хто тільки міг і якось хотів щось робити примудрявся через своїх людей і владні структури створювати «банчонки» і саме ці «банчонки» якраз розсиропили кредитні ресурси, отож ніякого кредитування не відбувалося. Однак найголовніше, що банківська система не підтримує економіку.

В податковій структурі була своя поліція, яка, як яструб чи коршак, так нападала на підприємців, що бізнес просто від страху не міг розвиватися. Часто було таке: наприклад, «поперед паротяга» іде поліцейський і показує наручники банкіру чи то бізнесмену. А ще вони вимагали платити податки наперед. Я вже не кажу про хабарі. Найстрашнішу систему створив Азаров. По суті, це була насправді аракчеєвська система. Все це непосильне ярмо для більших і менших бізнесменів призвело до того, що вони зникали, переходили в пролетаріат або їхали з країни. Скажімо, маленька фірма, у якій працювало двоє-троє людей, могла прогодувати 10 осіб, але фірми зникали.

Пригадався випадок з іншого світу, який я спостерігав в Америці: професор прочитав лекцію, отримав гонорар і тут же сам записує в книжечку, щоб податкова знала про це, хоча йому про те ніхто не нагадував і не просив. Натомість у нас влада діяла лише, щоб більше урвати, і невипадково недавній президент Янукович посів перше місце у світі у царині корупції та крадійства, як свідчить зовсім свіжа публікація в західній пресі. «Корупція» – тут навіть занадто неточне слово, а треба говорити: злодії і бандити.

У роботі НБУ не видно багато розуму. А якщо ще жорсткіше – він практично не працює на народ України. Якби Національний банк установив більш-менш нормальні відсотки за кредити, тоді можна було б розвивати економіку й бізнес. А за таких непомірно високих ставок у нинішній ситуації це неможливо. Для більшості підприємств такі кредити недоступні. Банк разом із Мінфіном переважно займається тим, щоб поповнити золотовалютні резерви (хоча не це головне його завдання), для чого бере кредити у МВФ. Насправді, якщо вже брати кредити в МВФ, то на грандіозні економічні проєкти.

А нині інвестування в економіку немає, не акумулюються внутрішні ресурси, які завжди становлять основу нормальної економіки. Одне з найбільших запитань до нашої влади: доки вона дозволятиме багатіям-олігархам тримати гроші в закордонних банках? От наведу такий приклад. Була могутня держава Візантія. Колосальна, розвинена. Трохи менше ніж тисячу років тому там з’явилися свої тогочасні олігархи, які почали тримати гроші не у своїй країні, а в інших. До того дійшло, що власні території перестали розвиватися, зате в інших краях більшали їхні накопичення. І прийшли загарбники з півночі й легко її захопи-

ли. Перше, що зробив головний завойовник, – це покликав усіх олігархів і запитав: як же вони, маючи величезні капітали, не змогли створити таку армію, щоб дати достойну відсіч. А ті улесливо відповідають: «Та ми ж, володарю наш, для тебе гроші тримали». Той послухав-послухав, покликав варту й наказав усім олігархам відрубати голови. От чим усе закінчилося. Паралель тут, мабуть, очевидна. Наші сучасні олігархи багато що довели до плачевного стану, зокрема й до війни, підіграючи Путіну, його спробам приниження нашої незалежності.

Боротьбу з яничарством потрібно вести найрішучішими методами, можливо, застосовуючи й ті методи з далекого візантійського минулого, що я навів. Або ж із недавнього ізраїльського досвіду, коли з-під землі знаходили й карали нацистських злочинців. Бо інакше країна не виживе. Як говориться в одній моїй пісні:

Хто не любить України,
Той серця не має,
Хто не любить України,
Той душі не має…

Додам таке: хто без душі, зате з мішком злочинів і грошей накрадених, той повинен бути найжорстокіше покараний – саме в ім'я порятунку української душі й держави.

Україна повинна стати розсудливою й твердою. А не нагадувати м'якотілу ООН, де серед інших сидів якийсь там Чуркін, і що він скаже-чирикне, те й слухають. Агресор повинен бути з вірьовкою на шиї. До речі, навіть невеличка Білорусь ядерну зброю не здала – на відміну від України, а наша тодішня влада, – чи від боягузтва, чи під тиском Заходу й Росії, – позбулася її, не отримавши за те навіть твердих гарантій безпеки, як бачимо…

Доля будь-якої справи залежить від того, який розум за неї взявся. Просто треба бути чесним, професійним і любити свій народ. Ліквідувати олігархічну систему, офшорні зони, повернути в державу капітал – для цього потрібна тільки політична воля від влади.

7. Незнищенна українська сила

Не століттями, а тисячоліттями нищили Україну народи-руйнівники: готи, гуни, авари, хозари, угри, печеніги, половці, татари, поляки, мадяри, румуни, німці, москвини. Кілька разів у своїй історії Україна лежала в руїнах, сплюндрована, спалена до чорної землі. Значно менших нищень не витримали великі держави – Ассирія, Єгипет, Рим, Візантія. А Україна стоїть і досі на своїй споконвічній землі, хоч і в дуже зменшених кордонах. І не лише стоїть, а й веде свою тисячолітню боротьбу за найвищі ідеї та ідеали людства.

Величезна московська імперія, що простяглася на одну шосту планети, не скорила України. І не скорить. Саме Україна розвалить цю імперію назавжди. Сила нації не в кількості, а у якості. Вся сила московської імперії не змогла здолати дух Тараса Шевченка, Лесі Українки й інших виразників українського духу. Як виразився А. Лінкольн, «вільний дух є найпевнішою запорукою незалежності».

Протягом останнього століття Московщина руками створеного СРСР прищеплювала українцям зневіру у власні сили, почуття їхньої меншовартості. Ось чому москальська мова так засіла в мізках багатьох українців, засобах масової інформації, театрах, багатьох навчальних і державних установах.

Щоб зрозуміти духовність людини й народу, треба пізнати насамперед духовність її предків. Нерідко етнічне українське дерево родить москальські плоди. Це результат прищеплення чужих бруньок, тобто насильницькими діями. Ось чому Московщина так наполегливо прищеплювала свою російську мову. Це дуже актуальна проблема, і позбутися її можна тоді, коли люди нарешті не будуть відрікатись від свого коріння. Це пов'язано з інтелектом людини, її культурним рівнем, повагою до свого роду, патріотизмом.

Українська мова зародилася ще в сиву давнину. Москвини почали друкувати книжки на 160 років пізніше за українців. Можна навести десятки прикладів

успішного розвитку українців і їх вкладу у світову цивілізацію. Сила українців у їх трудолюбії, миролюбстві науковому мисленні тощо.

Найвизначніші відкриття в колишньому СРСР були здійснені саме завдяки українцям. Сьогоднішня могутність, яку має РФ, це результати наукових відкриттів українців. Навіть в умовах війни, розв'язаної РФ на Донбасі, Україна вже створила могутній щит захисту від ворога.

Наш вклад у світовий технічний та інтелектуальний прогрес вражає. Чуму, холеру, тиф зупинили українці. Теоретичні положення науки про космос поклали українці Засядько, Кондратюк, а практичні шляхи в космос проклав теж українець Сергій Павлович Корольов. В оборонній галузі «СС-300», «СС-400», ракети-носії, інші високотехнічні агрегати виготовлено в Україні. Найпотужнішу ядерну водневу бомбу теж створено в Україні, установку для вибуху атомної бомби в США зробив українець і т. п. До речі, програма польоту на Марс передбачає наявність українського ракетоносія.

За роки російської агресії Україна виготовила немало сучасної зброї. Українські танки – на першому місці у світі, ракети середньої дальності польоту нагадують ворогу про пересторогу. Весь народ ненавидить ворога. Одинадцятирічна учениця однієї з київських шкіл уже відмінний снайпер. За нагальної потреби на захист України встане весь народ: і молоді, і діти, і люди похилого віку.

Кожен має істину збагнути —
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю берегти.
За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди.
За чистеє небо, за хлібнеє поле
Боротися будем завжди.
В наступі, в борні — не в обороні
Зло підступне обернути в прах,
Промінь сонця взяти на долоні,
Щоб душа цвіла і в небесах.

Ми землі і сонця вірні діти,
І навчатись прагнемо щомить
Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.

Від агресії РФ на Донбасі постраждали 35 тис. людей. Вкрадено кілька оборонних підприємств, зокрема патронний завод і «Кольчуга» – підприємство військової радіолокації. Знищена інфраструктура багатьох міст і сіл. Ворог постійно веде вогонь із важких видів зброї, не допускає до контролю міжнародних спостерігачів, під приводом гуманітарної допомоги РФ постійно поновлює зброю.

Проте діалектика історії проти агресора. Як пише український письменник Валентин Кожевніков, «кацапи воювати люблять, але не вміють». Програли битви під Конотопом і Бородіно, Кримську війну 1855 року, цусімську морську битву 1905 року. Першу світову війну, дали більшовикам обдурити себе під час перевороту 1917 року, ганебно програли Афганську війну».

Москва вкрала в України назву, мову, історію, культуру, багато земель. Мільйони українців загинули в результаті штучно створених голодоморів 1932–1933 та 1947 років, останній пронісся і через моє життя.

Сьогодні мене турбує доля моїх синів і дочок, внуків, усіх чесних людей. Ядерний угар, який формально іде з Північної Кореї, по суті, це реалізація путінської політики руйнації світової цивілізації. Це повинні зрозуміти державні лідери. Ворог усіх миролюбних країн є РФ на чолі з Путіним. Його хворе уявлення про вседозволеність загарбницької політики РФ неминуче призведе до повної ізоляції цієї держави з його багатостраждальним народом, обманутим кремлівською телевізійною пропагандою.

Гучні гасла про начебто захист росіян є брехнею з великої літери. Захищаючи росіян, Путін знищує їх на Донбасі, залучив репресивну машину в Криму, нацьковує білорусів, роблячи їх ворогами України, вмішується у виборчі компанії європейських країн. Його завдання – послабити Європу на свою користь. Прикладом є Франція.

Також Путін дає політичне пристанище всім українським корупціонерам, підкупає інтелігенцію. Деякі діячі культури отримують ганебні подарунки з рук

ворога України – Захарової та ще й щиро дякують. Тут би згадати байку Крилова «Волк на псарне», який стверджує, що «С волками иначе не делай мировой, как снявши шкуру с них долой». Пора вже знімати шкуру з усіх яничар, злодіїв і хабарників за китайським методом – 30 днів і вирок. Але практично всі злодії та продажні душі почуваються успішними в Україні. Навіть Революція Гідності ситуацію в державі не змінила.

Щоб навести лад у державі президент повинен оголосити воєнний стан згідно з Конституцією України. Тоді, можливо, і суди схаменуться. Для товстосумів ввести 10%-й податок для фінансування військових на Донбасі. Без збереження державності України поневолене населення опиниться в рабстві. Розраховувати треба на власні сили. Залучити на повну потужність воєнні заводи. Стимулювати патріотизм, створити соціальні програми для захисників Вітчизни.

Російський агресор активізував воєнні дії із застосуванням найновіших видів військової техніки й інформаційної зброї, звинувачуючи українців у фашизмі. В сучасних умовах пропагандистка машина РФ ставить за ціль скомпрометувати Україну, тим самим виправдати свої бандитські дії на Донбасі та в Криму – буцімто вона береться з фашистами. Такі «антифашисти» діють гірше за гітлерівських фашистів. У свій час Вінстон Черчилль писав, що «фашисти майбутнього будуть називати себе „антифашистами"». Чим більше брехні, тим більше надії, що люди повірять. Словами Ернеста Хемінгуея «Фашизм – це брехня, виголошувана бандитами».

Тож недарма Верховна Рада України визнала РФ агресором. А всі агресори діють по-бандитськи. РФ – спонсор тероризму.

Світова цивілізація потребує таких міжнародних інститутів, які могли б надівати гамівну сорочку на будь-якого агресора-бандита. В нашому випадку РФ, яка підписала документ про захист України за її добровільну здачу ядерної зброї, сама ж напала на Україну та веде жорстку руйнівну війну, знищуючи тисячі людей і їх матеріальні блага. Сьогоднішня РФ – це скажений виродок, який попирає будь-які закони й права людської моралі.

За нинішніх умов ООН не може зупинити агресора. Її структурний орган – Рада Безпеки – дуже недосконала. Член безпеки ООН – РФ блокує будь-які рішення, які засуджують її агресивні дії в Україні. Таке неподобство вже підірвало

авторитет ООН. Тож треба шукати інші шляхи розв'язання цієї проблеми. На наш погляд слід розглянути питання щодо застосування дійових економічних санкцій до агресивних держав. Рекомендації ООН щодо їх застосування могли б ефективніше впливати на ті країни, що нехтують міжнародними правилами та угодами. Потрібен незалежний трибунал, який би ухвалював рішення щодо компенсації збитків, які завдав той чи інший агресор постраждалій країні.

Україна повинна підрахувати всі збитки, що завдала РФ Україні, та винести їх на розгляд міжнародного суду. Також слід на міжнародному рівні заблокувати проведення спортивних змагань у РФ. Зневага до неї теж буде міжнародною санкцією, і тут останнє слово за Україною.

«Встане Україна. Світ правди засвітить» (Тарас Шевченко).

8. Патріотика у віршах

Боріть Україну!

Ми з попелу щоразу поставали.
Мов промені у вранішній імлі.
Нас бурі у негоду колисали,
Та ми живучі соками Землі.

Ми — ті, хто творить Україну
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну єдину
Несе її на видноті,

Хто в кожній справі, в кожнім слові
Себе на терен скрізь веде,
Працює чесно і на совість,
Гартує серце молоде!

Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спекоти не зачах.

Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з важких доріг —
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.

До України — як до храму

Сльозу точу, але не плачу,
Я рідну Україну бачу,
Її народ, її багатство
Та ще людей високе братство.
Щоб серце людям дарувати,
В біді народ не забувати,
А разом з ним у згоді жити,
Я ж колосок — від роду житній.
Сльозу точу, але не плачу,
Як пісню, Україну бачу.
Щаслива мить, що зве на подвиг, —
То кожен крок мій, кожен подих.
Я родом з синіх гір Карпатських,
І пісня — це моє багатство.
Іду щодня у світлу браму —
До України — як до храму.

Люблю я свою Україну

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у ріднім краю.
А мати-журавка в зажурі —
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Приходжу знов і знову до родини, —
Я з нею сум і радість розділю…
Щодня іду на поклик до людини,
Як матір, Україну я люблю.
Я заповідь мамину знаю —

То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.
Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми.
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

Повстань. Україно!

Повстань Україно! Розправ свої крила,
Єднаючи Захід і Схід!
Як воронів зграя, орди суне сила,
Щоб твій обірвати політ.
Як воронів зграя, орди суне сила,
Кривавий лишаючи слід!
Повстань, Україно, велика, єдина!
Повстань, Україно, повстань!
Щоб кат не поставив тебе на коліна,
Сім'єю єдиною стань!
Щоб, кат не поставив тебе на коліна,
Одною родиною стань!
Повстань, Україно щоб слава воскресла!
Щоб сивий могутній Дніпро
Нас всіх об'єднав наче сніп перевесло,
В родину одну на добро.
Нас всіх об'єднав, наче сніп перевесло,
Всю Київську Русь на добро!

Величаві Карпати

Величаві Карпати — України краса.
Полонини і небо вмиває роса.
Вільні горн — твердиня святої землі.

Посміхнулись від серця Європи мені.
Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Судилось вам небо тримати.
Горді гори Карпати, неповторні щораз.
Та й на голос трембіти лечу я до вас.
І неначе навік душу вам віддаю,
Мов на зламах Карпатських, над світлом стою.
Смерекові Карпати, заколисані сном.
України любов поїть душу вином.
Негаразди пройдуть, буде спокій і лад
Від кордону на Сході до сивих Карпат.

В серці маю Україну

Я люблю тебе справіку, рідна Україно!
Наше поле і домівку, й під вікном калину!
Та бажаю тобі, мамо, і цвіту, і плоду,
Щоб співалося так само на славу народу.
Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю.
А я маю Україну,
Бо серце я маю.
Нагадаю знов і знову давні заповіти,
Щоб священну пісню-мову зберігали діти.
Щоб в роботі, як у пісні тебе прославляли,
Та щоб наші козаченьки державу тримали.

Князю Володимиру

Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.
Великий княже, велику долю
Ти напророчив крізь віки,
Щоб наша мати-Україна
Творила хліб свій залюбки.
Великий княже, високе небо
Підняв ти мужньо на плечах,
Щоб зазоріла Україна,
Як наша воля у віках.
Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.
Квічається земля священна,
Прослались далі сонцевісні,
Щоб Україна суверенна
Мужніла у житті і в пісні.

За тих, хто творить Україну

За тих, хто творить Україну —
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті.
Хто в кожній справі бізнесовій
Себе на терен скрізь веде:
Працює мудро і на совість,
Гартує серце молоде.
Не довіряючи підлоті,

Живе, як суджено, як є:
Себе знаходить у роботі
І людям щастя додає.

Сибірський вальс

Наче від болю стогнала земля,
Що українці Сибіром долали.
Кращих із кращих синів звіддаля
Сталінські кати на муки погнали!
Ой не сійте лиходійства,
Кляті вороженьки,
Бо візьмуть і вас в неволю
Наші козаченьки.
Ой не пийте крові з люду,
З неньки-України,
Бо сконаєте нівроку
Від Божого гніву!
А по Сибіру хурделиця зла
Вальсом сибірським снігами кружляє,
І у танок передсмертний вона
В'язнів до одного всіх забирає.

Стольний град Київ

Місто величне —
Стольний град Київ.
Сяє в обличчя
Сонце надії.
Києве рідний,
Саде квітучий,
Здалеку видно
Київські кручі.
Золото сонця сяє в блакиті.

Пісня про Київ, наче молитва.
Крапле на світі — київське небо.
Де б не бував я — лину до тебе.
Друзів стрічає
З повною честю.
Любий Хрещатик,
Храми Печерська,
Слово Тараса.
Дзвони Софії,
Ви є окраса
Гордої мрії.
Ти променистий
В будні і свята.
Лине над містом
Пісня крилата.
Ти — за свободу.
Ти — за родину.
Гордість народу,
Честь України.

Земля моїх батьків

Європа, Європа — народів сім'я,
А в центрі Європи — Вкраїна моя.
Земля всеплодюща садів та пшениць,
Карпат смерекових, донецьких зірниць,
Вогнів Придніпров'я, херсонських степів,
Де чути розгомін і хвиль, і вітрів.
Мов сонце, заграва у небі встає,
То в домнах Кривбасу метал виграє,
І чують подільська, полтавська земля,
Що їх Запоріжжя вітає здаля.
Радіє поліська моя сторона —

«Козацького маршу» не мовкне струна.
І ти, юний друже, завжди пам'ятай:
То все Україна, наш сонячний край!

Одвічний голос

Попіл смерті стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Щоб вона озвалась в Україні
У душі моєї Берегині.
Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти.
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя вірності дорога,
Щоб несли у пам'яті довіку
Україну, Матір і Домівку.

Київське небо

Рідний наш Києве,
Саде квітучий.
Звіку омріяні
Київські кручі.
Щирою шаною
Ти нас вінчуєш,
І цвітом каштановим
Серце чаруєш.
Київське небо.

Києве-ратнику,
З повною честю
Сяєш Хрещатиком,
Вабиш Печерськом.
В кожній обнові
Славен трудами.
Вічній любові
Освітлюєш брами.
Київське небо.
Києве зоряний,
Завжди зі мною…
Небо озонове
Над головою.
Був ти величний,
Був ти грозовий,
Сонце — в обличчі.
Мужність у слові.
День твій від роду —
Поступ людини.
Гордість народу,
Честь України!
Київське небо.

Яничарство

Мене питають, навіть часто:
Що найстрашніше для країни?
Відповідаю — яничарство,
Що десь приховане в людині.
Та яничари — то не людство,
А зрада, підлість і падлюцтво.
І найстрашніше для держави
Його підступне, люте жало,

Яке, на жаль, повсюди нині.

Святині вічності

Про тебе, Києве, думки мої щоденні
Та про твої святині споконвічні —
З історії — у дні прийдешні Слово
Через літа і роки повертаю,
Немов долаю відстані і кручі —
Твої зелені верховіття, Дніпре.
З них донавкруж ми Україну бачим,
Приходимо сюди, немов на сповідь,
Тоді чистими стаєм душею,
Щоб знову дружно за роботу взятись.
Та є і ті, що зневажають землю,
До неба меч піднявши тут, на кручах,
Чи як «дарунок» возвели Чорнобиль,
Щоб ми і діти наші пам'ятали:
Життя — то боротьба немилосердна.
Ти, Дніпре, — наша совість і колиска,
Тому і кличеш — на сторожі стати,
Щоб Київ наш святився в твоїх водах.
Не дай Бог, знову ідол забреде —
Христа і нашу мову осквернити.
Відтак до тебе, Києве, мій голос
До совісті і мужності людської
Нехай звучить, немов пересторога:
Святині ж руйнувати — гріх кричущий!
Тож схаменіться всі, хто матір зневажає
Для кого мій народ — звичайна маса,
А наш Дніпро — лише притока моря,
Хоч і ревучий, та будитель звіку.
Тому і кличу всіх на зелен-кручі

До України серцем прилучитись,
Вклонитися і долі, і святиням
В ім'я добра,
В ім'я Землі і Неба.

Карпатські роздуми

Я знов про Карпати
слова добираю,
І серце моє на вершини відкрите.
З тутешніх доріг,
із високого краю
Мені ти ще ближчий, розвиднений світе.
Я тут, наче вдома,
і думку лелію,
Що гори для мене — то вічні підпори.
Забуду на мить
про людську веремію, —
І мужність душі вже ніхто не поборе.

Маки червоні

Маки червоні — вогонь на траві,
Маки червоні — земля у вогні,
Маки червоні наснились мені,
Маки червоні — наче спогад війни.
Маки, маки, маки, маки червоні,
Ви — як символ тих літ
І як спогадів повінь.
Поклонімось землі,
Що квітує під небом високим,
Ви — як пам'ять в солдатських руках
Через пройдені роки.
Маки червоні на волі ростуть,

Маки червоні в надії цвітуть,
Маки червоні — то рідний мій край,
Маки червоні ти завжди пам'ятай.

Монолог у дорозі з Чорнобиля

Біда, як кажуть, за бідою.
О наша воле молода…
Де Прип'ять славилась водою,
Тепер чорнобильська біда.
Де важко людству і людині,
Хоч під ногами чуєм твердь.
Та розповзлась по Україні
Радіаційна тиха смерть.
Вона чигає і за мною,
Лягає тінню на чоло,
Де звіку понад Уж-рікою
Біліє і моє село.
Де червоніють краснотали,
Де чебреці війнуть з полів,
Там землю власну занедбали
Ті, хто душею обмілів.
Гіркої правди ніде діти —
Вона воскресне і з віків…
Біди чорнобильської діти
Ще проклянуть своїх батьків.
Чи вголос, разом, чи потроху,
Та меч прокляття прозвучить —
За нашу атомну Голгофу
І за останню смертну мить.
За всі гріхи, за всі спокути,
За все, що знищено дотла…
А так хотілось добрим бути —

Таким — як мати привела.
Тож повторити знову мушу,
Гукнути словом до людей:
— Загляньте глибше — в серце, в душу,
Полуду скинувши з очей.
Зверніться в помислах до Бога,
Допоки чує небокрай,
Що пекло — не одна дорога,
Тож па землі творімо рай.
Земля лиш пам'ять нам поверне —
Про всіх полеглих і живих…
Не заросте колючим терном
Стежина в ринвах польових.
І проведе мерщій до хати —
Щоб тільки правди не приспати —
Вона одна врятує нас.
Вона — і мужність, і розрада,
Вона, як совість, промовля.
Душа і доля наша — Правда,
А годувальниця — Земля.

Марш патріотів України

Кожен має істину збагнути —
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю, берегти.
В наступі, в борні — не в обороні —
Зло підступне обернути в прах,
Промінь сонця взяти на долоні,
Щоб душа цвіла і в небесах.
Ми землі і сонця вірні діти,
І навчатись прагнемо щомить

Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.
За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди.
За чистеє небо, за хлібнеє поле
Боротися будем завжди.

Сини України

А кажуть, кордони прозорі
На рідних роздолах земних,
Над ними, над ними спалахують зорі,
Та сяйво холодне від них.
Воно крізь віки до людини
Щоночі летить з висоти…
А будуть, та будуть сини України
Кордони завжди берегти.
Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки, щоб звуки козацького маршу
Солдати несли у серцях.

Заповідане

Україно-мати,
бережи синів, —
Родове коріння
кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять
пісню солов'ї?
То ж твої солдати,
сіячі твої.
Україно-мати,
долю бережи, —

Щоб не впали хлопці
на твоїй межі.
Мамо-Україно,
ми ж не цвіт-полин,
За твою свободу
станем як один!

Світи, місяченьку

Світи, світи, місяченьку,
Козаку в дорозі.
Світи, світи, місяченьку,
Чумаку в обозі.
Світи волю, світи славу,
Здобуту в кайданах.
Світи, світи тверду волю
В чужинських навалах.
Світи, світи, місяченьку,
До схід сонця рано,
Доки стане Україна
Здобувати славу.
Світи, світи, місяченьку,
Во славу народу.
Будем пити нашу долю,
Як священну воду.
Світи, світи, місяченьку,
Для нашого люду,
Щоб погані яничари
Не занесли блуду.
Світи, світи, місяченьку,
Нашій Україні,
Щоби злидні поховати
В глибокій могилі.

Щоби неньку-Україну
Зірки обсипали,
Щоби наші козаченьки
Державу тримали.

Пекло

Пересторога всій Землі
І людству теж пересторога —
Звучить удень, в нічній імлі,
Проймає все життя тривога…
Чорнобиль — слово, як набат,
То наше пекло, наша доля…
Нема повернення назад,
Лише для хмар жахке роздолля.
Прозрійте, люди! Ще не смерть
Ще винуватці поміж нами…
Землі не зледеніла твердь,
Ще нас плодами почастує,
Це почастує нас плодами.
Пересторога всій Землі
І людству теж пересторога…

Чорний ворон

Чорний ворон, чорний ворон
Над нами літає
Крилом сизим, крилом сизим
Сонце застилає
Україна, Україна
В тузі застогнала
Своїх діток, своїх діток
Від зла захищала.
Наш Майдан Україні

Дав дорогу в кращий світ
Силу дав, щоб довіку
Не вмирав козацький рід.
Віру дав захищати
Дав героям майбуття
Щоб народ наш український
Йшов до гідного життя.
На Майдані, на Майдані
Люди повставали
І за волю — свою долю
Життя віддавали.
Чорний ворон, чорний ворон
Не буде літати
Моя вільна Україна
Щастя буде мати!

Зрадники

Хай пам'ятають зрадники-іуди,
Що довели країну до війни.
Вони стріляють Україні в груди,
Вони на нашій ниві бур'яни.
Вони — нікчеми, злодії, приблуди
І небезпечні носії біди.
Країна юду вибачать не буде
І не зчинить взятої ходи.
Ганьба запроданцям, ганьба іудам,
Людська зневага їм вічно буде!
Стає на захист козацька лава!
Вкраїні слава! Героям слава!
З любов'ю в серці, заступив собою,
Герої, щільно стиснувши ряди,
Щитом ставали першими до бою

Країну рятувати від біди.
Цьому немає роду переводу,
Про них пісні лунають навкруги,
Їх вічна слава в пам'яті народу,
Про це повинні знати вороги.

Повертайтесь живими з війни

Повертайтесь живими з війни —
Матері й наречені чекають!
Наче квітку надію плекають,
України найкращі сини,
Зажурились без вас ясени.
Ви здійснили присягу свою.
Перед ворогом, перед ордою.
Спільно волею стали твердою
У смертельним нерівнім бою
За єдину могутню сім'ю!
Повертайтесь живими додому,
Не піддавшись сумлінню облуди,
Позабувши про біль і про втому
Вас чекають врятовані люди.
Повертайтесь живими з війни
До щасливого, мирного дому,
України хоробрі сини,
Не віддавши звитяги нікому.
Пам'ятай, невгомонний сусід!
Козаки — споконвічні герої!
Захищатимуть, навіть без зброї,
Рідну землю і древній свій рід!
Забирайся з ордою на схід!
Ми запалимо волі зорю,
І збудуємо світла державу,

Де живеться щасливо по праву:
І аграрію, і шахтарю…
Де не бути сатрапу-царю!

В житті і в спогадах

Душею чую,
А серцем бачу,
Тож добрий слід
На землі позначу.
Де народився,
Озвавсь до світу,
Щоб дарувати
Слова привіту.
Дихав гаями,
Пройшов степами,
Де дід і прадід
Мужньо ступали.
Де хоч у грозах,
Та визрів колос…
Кликав до волі
Шевченка голос.
Світило небо
Над житнім полем.
І перші вірші
Складались болем.
Неначе змалку
Чую душею:
Мій кожен спогад
Стогне землею.

Моя Берегиня

Попіл смерті стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Щоб вона озвалась в Україні —
У душі моєї Берегині,
Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти,
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя вірності дорога,
Щоб несли у пам'яті довіку
Україну, Матір і Домівку.

Воскреснути, щоб жити

Ми з попелу не раз, не двічі воскресали
І сонце бачили у вранішній імлі.
Нас бурі і під небом колисали,
Та ми живучі соками Землі.
Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спеки не зачах.
Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з трудних доріг —
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.

Проводжали матір

Проводжали матір в путь останню,
У журбі прощались назавжди.

Вже не зустрічати її світання,
Не збирати восени плоди.
Мамо, сива горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.
Добре слово в пам'яті озветься,
І тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.
Ще не раз тебе згадають люди,
Оживе твій образ крізь літа, —
Доки пам'ять між людьми пребуде,
А вона довічна і свята.

В зеленім селі на Поліссі

В зеленім селі на Поліссі,
Де біла хатина в саду,
Де мати, неначе із пісні,
Хоч знала і горе, й біду.
Люблю я поліську природу,
Де ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.
Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Цвіте в моєму серці калина —
Ота, що у рідній краю.
А мати-журавка в зажурі —
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.

Збирати зерно до зернини,
Виходить до сонця з пітьми.
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.
Я заповідь мамину знаю —
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ним я — не у самоті.
Приходжу, немов до родини,
І радість, і сум розділю…
На поклик іду до людини,
Свою Україну люблю.

9. Суспільне визнання музею-студії «Сила патріотизму»

Сила патріотизму Володимира Матвієнка

Герой України, поет і меценат Володимир Матвієнко, який зовсім недавно відзначив свій поважний вісімдесятирічний ювілей, продовжує свій патріотичний поступ.

Під мудрим патронатом Володимира Матвієнка музей-студія «Сила Патріотизму» розвиває щораз ширше поле діяльності. Вже започаткована співпраця багатьма громадянськими організаціями та інституціями. Зокрема, за сприяння Департаменту освіти та науки, сім'ї і молоді КМДА, а також «Київської міської спілки ветеранів АТО» було проведено чотири загальноміські патріотичні заходи. Серед них – грандіозний концерт «Нескорені духом», який «ЛУ» висвітлювала на своїх шпальтах. Усе це дозволяє дійти висновку, що сила українського патріотизму, яку невтомно пропагує Володимир Матвієнко, нездоланна.

Цього разу гостями музею став без перебільшення цвіт української армії – молоді курсанти зі столичної військової академії. Досягнувши визначних громадянських висот, Володимир Матвієнко не лише зберіг любов до рідної землі, виплекав «чуття єдиної родини» до всього українства, а й невтомно прищеплює ці шляхетні почуття молоді. Його високі синівські почуття закарбувалися у яскравих поетичних рядках, що вже стали піснями.

Ім'я Володимира Матвієнка нерозривно пов'язане з Нацбанком. Ця дивовижна споруда в стилі раннього флорентійського Відродження в історичній перспективі має стати місцем своєрідного паломництва: адже саме у цих стінах під керівництвом Володимира Павловича закладався підмурок фінансової незалежності України. Нащадок стародавнього древлянського роду із села Білка здобував для України престиж і міжнародне визнання.

Володимир Матвієнко – надзвичайно вольова людина, сам себе називає «прогресивним консерватором». Мужня й по-козацькому прямолінійна громадська постава

Володимира Павловича часом шкодила його кар'єрі: Матвієнко не стримував себе, коли йшлося про негативні кроки влади, й ніколи про це не жалкував. «Не змовчав – і душу зберіг», – так лаконічно він оцінив свої резонансні виступи у Верховній Раді та з трибун міжнародних фінансових форумів, що потім дорого йому обходилися.

У своєму виступі перед курсантами Володимир Матвієнко намагався панорамно охопити найважливіші віхи української історії. Йшлося і про тернистий шлях здобуття Самостійності, і про такі трагічні сторінки, як Чорнобильська катастрофа…

– У Чорнобилі сталася не аварія, а, – як усе більше видно з відстані часу, – спрямована проти України акція. Ця московська диверсія під ширмою небезпечного експерименту була задумана московськими партократами й так званими вченими за потурання українських керівників галузі й партномеклатури без будь-якого забезпечення гарантії безпеки. Тобто автоматика, що мала б закрити ядерний блок у разі невдачі того ідіотського експерименту, не спрацювала, щоб уникнути перегріву. Своєрідна кришка, повинна була в такому разі накрити блок і не допустити викидів в атмосферу, не спрацювала, як це сталося в «розумній» Японії на Фукусімі. У нас на відміну від японців тонни смертоносної речовини вилетіло в атмосферу, зіпсувавши набагато років наші ґрунти, води й повітря.

Також Володимир Матвієнко зазначив, що московський підкуп і лакейський менталітет президента Януковича призвів до колосальної шкоди:

– Якби той зрадник, бандит із Донбасу на прізвище Янукович, не продав росіянам 100 кг збагаченого урану (а це було б декілька потужних ядерних бомб), то агресія Росії вже б закінчилася, чи навіть просто не розпочалася.

На думку Володимира Павловича, відмова від ядерного потенціалу належить до найтрагічніших історичних помилок молодої української держави, за яку нам довелося дорого поплатитися. Проте поет і меценат уважає, що запорукою майбутньої перемоги стануть саме інтелектуальні напрацювання української науки.

– Українські інтелектуальні напрацювання є нашим стратегічним потенціалом. Українець Трохим Люлька свого часу створив універсальний космічний двигун. Сергій Корольов із Житомира сконструював першу космічну ракету. Юрій Кондратюк (Шергей) ще на початку XX ст. вирахував космічну трасу до Місяця. Цими досягненнями скористалися американські вчені: саме за траєкторією Кондратюка їм вдалося досягти Місяця.

Аналітичне заглиблення в історіософічні глибини у Володимира Павловича вражає.

– Путінський режим не протримається довго. Ви станете свідками, як Росія розколеться на сім-вісім відносно самостійних держав, – прогнозує Володимир Матвієнко.

Музей Володимира Матвієнка давно став потужною патріотичною фундацією. Про це промовисто свідчить статистика. З моменту відкриття музею (серпень 2015 року) його гостями стали майже чотири тисячі осіб. Тільки протягом 2017 року було проведено 91 екскурсію для 827 солдатів строкової служби, а також понад 1100 учнів, кадетів і студентів. Екскурсії мають надзвичайно високий мотиваційний потенціал. Для кожного відвідувача унікальна музейна експозиція є живим свідченням здійснення української мрії.

Максим ТКАЧУК для «Літературної України»

З книги відгуків «Музею патріотизму»:

– Щиро вдячні організаторам за можливість відвідати музей Героя України Володимира Матвієнка. Ми відкрили для себе яскраву Планету Життя банкіра, професора та поета.

Магістри 2-го року навчання спеціальності Економіка підприємства Київського національного університету імені Тараса Шевченка та д.е.н, професор Д.О. Баюра. 02.10.2015.

***

Відвідавши цей музей-виставку, була дуже вражена такою величезною кількістю досягнень і добрих справ, які зробив для нашої рідної України Володимир Павлович Матвієнко, вражена багатогранністю його Особистості, численними талантами та професійністю, а також силою патріотичного духу та любов'ю до рідної землі.

З повагою та найкращими побажаннями Тетяна Завадська. 12.11.2016

***

Шановний Володимире Павловичу!

Від усіх ***студентів Коледжу економіки та соціальної роботи ОНУ ім. Мечникова*** *хочемо подякувати за можливість побувати у столиці нашої держави. Дякуємо за можливість відчути сутність нашої України, за емоції, які ми відчули, слухаючи її історію. Ми дуже вдячні за таку незабутню поїздку і за той патріотизм, який ми відчули, слухаючи вашу річ.*

Бажаємо Вам здоров'я та продовжувати Вашу роботу щодо вдосконалення нашої держави. 26.04.2017.

***

Щиро вдячні за цікаві розповіді, підняття патріотизму у військовослужбовців. Ваші розповіді і показане відео надихають нас робити надзвичайно великі внески так, як відчувається Ваша щира підтримка, це саме те переконання для нас стати справжніми патріотами. Ми завжди будем згадувати про Вас, так як Ви надали нам досвіду і відкрили очі на те, що справді відбувається в Україні. Дякуємо!

З повагою 3-й батальйон охорони 101-ї ОБрО 31.05.2017.

***

Лише в братерстві та єдності є сила нації, народу, держави. Як колись наші пращури, так і ми сьогодні, об'єднані бідою та війною. Як у 2014 році, так і сьогодні, ми на шляху захисту держави та патріотичного виховання молоді та воїнів. Особисто від мене велика дяка за гарний матеріал, патріотичне ставлення та дії.

12 БТрО «Малінка», командир взводу почесної варти окремого полку Президента України молодший лейтенант Д. В. Великовойтенко. З нами сила та Бог! 14.06.2017.

***

Дорогий Володимире Павловичу!

Колись... пам'ятаю, але не хочу називати рік – Ви мене викликали до себе – запросили! – до банку, щоб привітати з появою на світ мого первенця... Отак просто – по-батьківські, зі щирим Серцем, при всьому колективі і з великою Любов'ю!

Дякую за те – перше знайомство – завжди пам'ятатиму його! Але – те що почула, побачила, доторкнулася Душею – ще більше надало Сили, Віри в Україну!

Коли є такі Родини!

Коли є такі Сини!

Коли є такий підхід до життя – ворог подолати нас не зможе!

***

Вітаю Вас з дуже високим по Духу придбанням (але це Ваша праця – від глибини Вашої Душі) – музеєм, який бачу на сьогоднішній день, як найяскравіший виховально-патріотичний заклад.

Дякую Вам сердечно за мужність Вашу і високу відповідальність перед нащадками. Ваша Надія Крутова.

Зі щирою повагою та глибокою шаною генерал Крутов. 06.08.2017.

***

Шановний Володимире Павловичу! З великим задоволенням насолодилися перлинами Вашої творчості. Ваш приклад мотивує до успіху. Щиро дякуємо за цікаву екскурсію. Слава Україні!

Кадети 10-Б класу ліцею-інтернату № 23 «Кадетський корпус» 15.11.2017.

***

Сьогодні в музеї Володимира Матвієнка ми дізналися про те, що нашу незалежність можна захищати не тільки гранатами та гострими словами! Але і своїм розумом! Дякуємо за екскурсію.

7-А клас школи № 61 Шевченківського району, 15.03.2018.

***

***Учениця 10-А класу школи № 61** висловлює неймовірну подяку Володимиру Матвієнку за великий внесок і значний внесок в історію розвитку нашої Батьківщини! За те, що підтримуєте солдат і бійців у зоні АТО! Низький уклін Вам! 23.03.2018.*

***

Приємно здивовані і змістом експонатів, і надзвичайно вдячні долі, що сьогодні могли зустрітися та поспілкуватися із самим Володимиром Павловичем. Завдяки таким людям, як Володимир Матвієнко, Україна зможе подолати всі проблеми й стати успішною країною. Здоров'я Вам, Володимире Павловичу, і творчого зростання Вашому музею.

З вдячністю професор Г. В. Сатан Київського університету ім. Бориса Грінченка. Щиро дякуємо!

***

Допоки існуватимуть такі осередки українського патріотизму, наша держава буде процвітати.

Студенти Київського університету ім. Бориса Грінченка. 13.02.2019.

***

Щиро Дякую за Вашу безцінну працю і за те, що робите.

*Я, **Вадим Віталійович Дворов,** дуже вдячний такій людині, як Володимир Павлович Матвієнко. Такі люди творять Україну. Таких людей більше немає. Дякую.*

Почесна варта. 13.12.2018.

***

Щиро дякуємо за цікаву, змістовну екскурсію, проведену екскурсоводом п. Іриною. Патріотами карбується історія країни. Низький уклін і шана великому сину України Володимиру Матвієнку!

Школа № 113. Учнівське самоврядування школи. Керівник Коломицька Тетяна. 12.02.2019.

Напередодні свята Дня захисника України та Дня українського козацтва відвідали музей «Сила патріотизму». В невеличкому приміщенні зібрано чимало змістовної інформації. Дуже сподобалась розповідь про Матвієнка Володимира Павловича, велика людина, яка внесла в історію України багато важливого. Дякуємо за запрошення та цікаву екскурсію! ***10-А клас, 12.10.2018.***

***

Дякуємо Вам, Володимире Павловичу, за ваші вірші, пісні, за ваше відношення до Батьківщини, за виховання патріотизму підростаючого покоління. Я – переселенка з Донбасу, проплакала, дивлячись відео. Привела дітей із клубу «Дружба». Дякуємо Вам і міцного Вам здоров'я! 07.06.2019.

***

Своєю натхненною працею Ви надали нам можливість почути багато чого цікавого й корисного. Скоро я стану вже цивільною людиною, але я в будь-який момент готовий захистити Україну, і в тому числі усіх вас.

З повагою військовослужбовець «Почесної Варти» солдат В. П. Хитрий 08.09.2017.

***

Вихованці, педагоги та батьки вихованців Київського Палацу дітей і юнацтва щиро вдячні колективу музею за затишний прийом, пізнавальну екскурсію та пронизливо-зворушливі пісні. Впевнені, що після відвідин музею кожен зміг по-справжньому оцінити вагомість української взаємодопомоги, підтримки та сміливості українського народу.

Бажаємо вашому музею процвітання! Ваш внесок у суспільну думку є дуже важливим. Дякуємо!!!

З повагою колектив педагогів, вихованців та батьків. 14.03.2019.

***

Відвідавши сьогодні музей, ми були дуже вражені цікавими фактами про життя та творчість батька української гривні Володимира Павловича Матвієнка. Ця людина зробила великий внесок у розвиток української економіки та культури. Дуже дякуємо за гостинність та домашню атмосферу.

З повагою та вдячністю учні 10-А класу гімназії «Діалог», 05.01.2016

***

Щиро вдячна Ірині за цікаву, змістовну екскурсію по музею Володимира Матвієнка, за цінні подарунки-книжки від Автора, Великої Людини, яка привнесла в Долю України неоціненний внесок у непрості часи становлення незалежності країни. Дякую щиро, що і зараз продовжуєте Творити Добро!!!

Оксана. 13.10.2015

***

Шановний Володимире Павловичу! Від чистого серця і щирої душі дитячий та педагогічний колективи Київської загальноосвітньої санаторної школи-інтернату I–II ступенів № 21

висловлює вдячність за відвідування Вашого музею учнями нашого навчального закладу. Бажаємо Вам міцного здоров'я, достатку, благополуччя, щастя, Божої ласки, сімейного затишку. Низький Вам уклін за безцінний дар, який Ви внесли в розвиток нашої держави, за патріотичне виховання підростаючого покоління. Нехай Вас Бог береже, натхнення Вам дає, а ми, українські діти, збережемо у своїй пам'яті Вами за життя набутий скарб, творіть на благо нашої Батьківщини. Дякуємо!

З повагою і любов'ю дитячий та педагогічний колективи санаторної школи-інтернату I–II ст. №21 Оболонського району м. Києва. 15.03.2017

***

Дякуємо за змістовну екскурсію, за знайомство з Героєм України, з діяльністю та творчістю справжнього патріота. Ви робите добру справу, пропагуючи патріотизм, відданість власним прикладом. Бажаємо Вам успіхів!

З повагою учні та вчителі 284 школи. 29.03.2017.

***

Дякуємо Вам за Вашу працю, знання, які дає екскурсія, надзвичайно важливі та необхідні підростаючому поколінню. Це та «крапля, яка точить камінь» байдужості, нігілізму, незнання та небажання знати та розуміти те, що відбувається поза межами вузенького світогляду. Розвивайтесь, збагачуйтесь душею та продовжуйте свою благородну справу.

З повагою учні 7-А класу СШ № 175 ім. В. Марченка м. Києва, класний керівник Кривошея Л. Л. 13.05.2017.

***

Володимире Павловичу!

Велике спасибі Вам, що в нас в м. Києві є такий музей «Сила патріотизму». У нас є чим пишатися, на чому виховувати дітей.

Є живий приклад – це Ви Володимире Павловичу і Ваш внесок у нашу Україну.

Щиро дякуємо за екскурсію. ***Вихованці 309-ї школи. 04.10.2017.***

***

Щиро вдячні за цю екскурсію, за музей. Це «живий» музей, це наш час, наше життя. Дякуємо щирим, привітним працівникам музею. І, безумовно, щира вдячність і глибока шана пану Володимиру! Ваш приклад надихає до життя, до праці задля нашої України! Божого Вам благословіння!

Гімназія № 172 «Нивки» 7-В клас. 18.04.2018.

***

Шановний Володимире Павловичу!

Бібліотекарі Рожнятівської центральної районної бібліотеки висловлюють Вам щиру вдячність за вашу працю. Отримали Ваші брошури «Україна в небезпеці» та «Війна на брехні».

Безперечно, ці брошури будуть цінними для виховання молодого покоління українців – користувачів бібліотеки та всіх тих, хто небайдужий до долі України.

Зичимо Вам здійснення творчих задумів, нових цікавих проєктів!

Міцного здоров'я Вам!

З повагою директор Рожнятівської централізованої бібліотечної системи, заслужений працівник культури України Марія Рибчак.

***

Шановний Володимире Павловичу!

Адміністрація, колектив і студенти Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговель-

но-економічного університету висловлюють Вам свою повагу та щиро дякують за подаровані нашому навчальному закладу книги.

Сьогодні нашій державі вкрай потрібні кваліфіковані фахівці, справжні професіонали своєї справи, інтелектуально розвинені особистості. Інститут у своїй діяльності в повній мірі реалізує сучасні тенденції розвитку вищої школи, займається впровадженням існуючих і розробкою нових інформаційно-комунікаційних технологій для навчальної та наукової роботи, задовольняє потреби підприємств, організацій і установ області та регіону у висококваліфікованих фахівцях, виступає осередком гуманітарної науки і культури. Окрім успішного навчання наші студенти не залишаються осторонь проблем суспільства, є учасниками волонтерських рухів, творчо розвиваються, підтримують здоровий спосіб життя, активно долучаються до заходів, спрямованих на формування загальної культури, загальнолюдських цінностей, духовності, патріотизму, розуміння важливості успадкування культурно-духовних надбань українського народу, розвитку культури міжнаціональних відносин.

Надаючи допомогу, Ви даруєте не просто матеріальні цінності, а здійснюєте великий вклад у розвиток української вищої школи, виховання молодого покоління розумних, талановитих, успішних українців, сприяєте прогресу розумної думки.

Нехай Ваше добро і щедрість повернуться до Вас сторицею. Бажаємо Вам міцного здоров'я, натхнення та успіхів у добрих починаннях, побільше тепла на Вашому життєвому шляху.

З повагою в. о. директора інституту Наталія Замкова 14.05.2019.

***

Адміністрація Дніпровської Центральної міської бібліотеки висловлює щиру вдячність Музею-студії «СИЛА ПАТРІОТИЗМУ» Героя України Володимира Матвієнка за подаровані книги: «Творіть Україну» В. Матвієнко.

Книги будуть відображені в електронному каталозі бібліотеки, доступному в мережі Інтернет. У відділі художньої літератури ЦМБ кожен відвідувач матиме змогу прочитати подаровані музеєм книги.

Впевнені, що книги знайдуть у м. Дніпро своїх вдячних читачів та будуть служити ще багато років майбутнім поколінням дніпровців.

З повагою в. о.директора Л. В. Савран 06.05.2019.

***

Шановний пане Матвієнко!

Прийміть найщирішу подяку за надіслані до нашої книгозбірні видання. Ця підтримка – свідчення Вашого небайдужого ставлення до проблем культури в цілому та зокрема до бібліотек.

Завдяки Вам ці видання стануть доступними не тільки читачам нашої бібліотеки, а шляхом використання міжбібліотечного абонемента і читачам всіх бібліотек області. (Видання будуть записані до інвентарної книги та занесені в каталог.)

З вдячністю та повагою директор Дніпропетровської обласної універсальної бібліотеки імені Первоучителів слов'янських Кирила і Мефодія Н. М. Тітова

***

Приватний вищий навчальний заклад «Буковинський університет» висловлює щиру вдячність за отримані поетичні збірки Володимира Матвієнка «Творіть Україну».

Завдяки цим книгам науково-педагогічний колектив та студенти вузу мають можливість ознайомитися з творчістю видатного українського фінансиста, банкіра, науковця і митця Матвієнка В. П.

З повагою президент Буковинського університету М. І. Маниліч. 24.05.2019.

***

Одеський державний екологічний Університет (ОДЕКУ) висловлює подяку за надісланий збірник «Творіть Україну» Матвієнка Володимира (Київ Наукова думка, 2017), який виданий державною мовою.

Збірники (у кількості двох примірників), будуть взяті на облік фонду бібліотеки (ОДЕКУ) з подальшим використанням в навчальному процесі для кафедри українознавства та для широкого використання.

Проректор ПЕР та РУ М. А. Крачковська, 30.05.2019.

ВОЛОДИМИР МАТВІЄНКО — ЦЕ ЗБРОЯ

Молоді солдати 101-ї бригади ще переважно не нюхали пороху, не були на східному фронті, та й історію України молоді бійці ще не достатньо пізнали, тому так багато подиву та захоплення було на їхніх обличчях під час цієї зустрічі з Героєм України Володимиром Матвієнком у його студії на столичному проспекті Григоренка.

До речі, в цьому музеї створено клуб патріотичного виховання, який діє безперебійно. І хоча Володимиру Павловичу незабаром… 80, але практично кожен такий візит – чи то дорослих гостей, чи то школярів – передбачає не лише екскурсію, а й дружню, цікаву та повчальну бесіду або ж лекцію від самого Матвієнка. От побачили вони стенди – починаючи від найдавнішої нашої історії і закінчуючи смертоносними «Подарунками від Путіна» (саме так називається один зі стендів), і розповідає він солдатам про те чи інше, зазвичай із подробицями-цікавинками, які молоді вояки й уявити не могли. Ось вам кілька таких прикладів.

Путін і Тунгуський метеорит

– Прийшло до мене п’ятеро малюків, і побачили вони шматок Тунгуського метеорита, що колись учені Кримської обсерваторії подарували мені, після того, як на мою честь було названо планету. Так от, діти почали розпитувати, зокрема 10-літня дівчинка поцікавилася, звідки саме цей метеор. І я їм розповідав, що багатотонне величезне космічне тіло впало на Землю. «А куди саме впало?» –

поцікавилися дітлахи. На що я їм відповів, що впало на Росію, на Сибір. Тоді діти несподівано зааплодували і спитали: «А Путіна чи інших росіян не вбило?» А коли дівчинка дізналася, що на тому місці ліс-тайга, а людей немає, рішуче додала: «Шкода – я б його вбила». Уявіть собі: це ж треба було Путіну так довести українських дітей, що вони самі хочуть його вбити... А інша школярка, яку ви ось тут бачите на фото, вже понюхала пороху й за власною волею вчиться на снайпера, має хист і успіхи в точності стрільби зі справжньої зброї. От я і кажу, що ми всі до останнього повинні бути патріотами, до того ж добре озброєними – як духовно, так і тим, що стріляє.

Навчити молодь захищати своє – загалом, дуже важливо в нинішніх умовах навчити молодь оборонятися, вміти стріляти. Скажімо, коли нещодавно випробовували наші нові ракети середньої дальності над Чорним морем, то Путін ляпнув, що кине ядерну бомбу на Україну – злякався, бідний! Бо в нього ракети СС-300, які летять на 300 км, є й такі, що на 400, а от українці; мовляв, «раптом» дозволили собі створити і випробувати ракету, яка летить до 2000 км. Відстань достатня...

Звичайно, і в окремих людей, і в кожної країни, на жаль, були й будуть вороги. Але наш народ роботящий і дуже талановитий: нещодавно навіть жінка-українка змогла створити бронемашину, яка працює краще за схожу путінсько-російську. Часто ми не усвідомлюємо, що в космічній сфері лідерами всього людства зазвичай були вихідці з України: мій земляк Сергій Корольов із Житомира, який створив ракету і вперше вивів людину в космос, Юрій Кондратюк (Шаргей), який іще на початку XX століття створив космічну трасу до Місяця, і нею через роки скористалися американці, бо саме за його траєкторією їм вдалося досягти поверхні супутника Землі, чи Трохим Люлька, який створив космічний двигун, та й чимало інших.

А взяти найстрашніші та наймасовіші випадки епідемії чуми, холери – їх зупинили свого часу українські лікарі. За що їм досі вдячні французи, італійці, німці... Раніше москалі, які все звикли красти, видавати тих учених і лікарів-рятівників за росіян або ж за вихідців російської імперії, які насправді вони народилися тут.

Та й скільки по тих сибірах українських кісток полягло: от уявіть, батька свого я в житті не бачив, бо ще до мого народження його заслали в Сибір, звідки він уже не повернувся...

Найстрашніше, що зробив своєю війною Путін для України, це він принизив український народ. І до того ж ще говорить про якусь «Наваросію» й «Рускій мір». Наша держава з часів русичів простягалася від Волги до Дунаю, від Білого до Чорного морів, а ніякої расеї не було ще пів тисячоліття.

Наш народ талановитий. Згадую, що не так давно запитали у директора «Роскосмосу»: «Чи збирається Росія на Марс і чи є для цього технічні засоби?» Той відповів, що збирається, і для цього є… українська ракета. «А коли полетить російська?» – поцікавились журналісти. «Російська полетить… услід за українською», – відповів він.

Загалом-то бомб і ракет у світі стільки, що як почнуть кидати, то Землі вже не буде! Головне, щоб вас і нас знов не приспали, не підточили волю: ще «цар Микола її приспав», як писав Тарас Шевченко, а ще він додавав і пояснював: «А щоб збудить / хиренну волю, треба миром / Громадою обух сталить».

Про сепарів донецьких і наші танки

– Розповім такий веселий приклад-випадок. Біля річки Сіверський Донець відпочивають наші воїни – адже на фронті теж буває відпочинок. Раптом із ворожого боку суне танк. З нього рішучі помахи руки і крик: «Не стріляйте! Це я, я!» Насторожилися, але не стріляють. Може, вже й упізнали невисокого хлопця, який, зупинивши двигун, сказав: «Бачите, а я танк викупив!» «У кого ж ти викупив?» – питають хлопці. Відповідає: «У бандитів! Вони сидять, п'ють і п'ють. А я саме наловив відро раків. От і запропонував їм закусити, бо шукали якраз закуски. А вони кажуть: „Добре, тільки грошей у нас немає, якщо хочеш, бери танк за раків". Отож відро раків я їм залишив, сів у танк і поїхав».

Це теж приклад кмітливості, погодьтеся: чомусь смішний момент, але дуже правильний, бо говорить про здатність брати на себе ініціативу й ухвалювати корисні, хоч і ризиковані рішення.

Зізнаюся з власного досвіду, коли мене намагалися принизити, я перетворювався на тигра й приймав радикальні чи ризиковані рішення. Отак колись мені вдалося відновити Харківський танковий завод. Коли в його цехах гуляли собаки й територія заростала бур'яном. Я дав певну суму кредиту на відновлення його роботи, й за рахунок замовлень однієї зі східних країн на його продукцію (а це

найкращі у світі танки!) вдалося кредит той повернути. Якби ми не мали нині тих танків, ворог уже, мабуть, був би під Києвом…

«Що вас найбільше вразило?» – поцікавився я після зустрічі у бійців.

Солдат Олександр Георгієв зізнався: «Я собі навіть не міг уявити, наскільки видатна людина є серед нас, як багато зміг зробити один Матвієнко для України». А лейтенант Анатолій Дмитренко додав від себе: «Багато моїх колег-офіцерів уже побували на Східному фронті, а я тільки готуюся у музеї сьогодні вперше. Вразила цікава інформація, ну й рідкісні нагороди справжнього Героя. Хочеться ще побувати тут. Я зовсім не уявляв, що у гривні така багата історія. Вражають і свіжі експонати під назвою «Подарунки від Путіна»: шматки металу, уламки ракет, снарядів, трофейна зброя».

На екрані в короткому фільмі, який демонструвався цього разу, солдати побачили не лише бійців на передовій, які у перерві між вибухами та кулеметними чергами читають в окопах вірші Володимира Матвієнка: «Україно-мати, бережи синів: //Ми твоє коріння з кленів-ясенів. // Україно-мати, ми ж не цвіт-полин // За свою свободу станем, як один…» і слухають озвучені голосами народних артистів його патріотичні пісні, а ще й жінок-українок на тому ж таки фронті – молодих і красивих, хоч і в камуфляжі, але якось особливо привабливих, мабуть, тому, що ще й мужніх. Такі красиві жіночі обличчя я зустрічав хіба що на Майдані…

Гості-солдати ще не приступали до традиційного Матвієнкового чаю з тістечками та печивом, як прийшло вітання з передової.

SMS з фронту

Воно прийшло якраз після завершення розмови Володимира Матвієнка із солдатами: це звернення комбрига 26-ї бригади озвучив для всіх ветеран АТО Дмитро Примаченко:

«Шановні бойові побратими! Особовий склад 26-ї артилерійської бригади пишається вами, вашою мужністю, героїзмом, стійкістю в бою за Рідну землю, за найдорожче, що у нас є, – за вільну, єдину, демократичну, Європейську Україну буквами вписали в новітню історію нашої держави приклади вірності Військовій присязі й українському народові, показали світу зразки неординарних

підходів у воєнному мистецтві, стали кумиром у серцях багатьох українців і по праву є елітою нашого відродженого українського війська. Ми пишаємося, що зараз ми, воїни 26-ї артилерійської бригади, поряд із вами, пліч-о-пліч, на останньому рубежі, між добром і злом, бережемо мир і спокій нашого народу, ціною власного життя не даємо шансу путінським російсько-терористичним військам нищити нашу землю, наші традиції, мову, наше майбутнє. Ми, воїни-артилеристи, запевняємо вас, що завжди підтримаємо міццю вогню наших гармат, використаємо весь бойовий досвід і вміння, набуті в боях, щоб ворог тремтів від переляку, щоб знав, що шансів у нього немає. Віримо, знаємо, що разом обов'язково переможемо!

Слава воїнам 72-ї та воїнам 26-ї!

Слава Героям України!

Слава Україні!

Смерть ворогам!»

Гості отримували книжкові подарунки від поета-пісняра, зокрема недавню збірку «До України – як до храму». А хто цікавиться й іншими справами власника планети під назвою «Матвієнко», наприклад, фінансовими чи просто історично-побутовими, той міг брати в дарунок і такі з його книжок: «Держава і банки», «Автограф на гривні», «Роздуми банкіра», «Моє село», «Планета життя»...

Одне слово, такі зустрічі наповнюють молоді душі та голови запалом патріотизму й життєдайним запасом думок.

Спеціальний кореспондент «ЛУ»

10. Україна буде великою державою

Нашого нового президента обрала українська молодь. Вибрала передусім тому, що політичні діячі-попередники не виправдали її сподівань. Правильно вибрали чи ні – покаже час і практика. Ми ж стоїмо перед фактом: новим українським гарантом став Володимир Зеленський і на це треба зважати.

Для мене є принципово важливим не так особистість нового президента, як те, який вектор зовнішньої політики він обере. Мене хвилює те, чи обстоюватиме він демократичний напрям ствердження української незалежності, чи піде на змову з Росією.

За нинішньої ситуації щось змінювати радикальними методами є недоцільним і зайвим. Президентові слід виважено братися за роботу й по-новому творити Україну. Щодо його перших кроків, то скажу відверто: мої очікування не виправдалися. Чому? Зазначу, що він не зважив на одну обставину. Не зачепив мільярдерів або, як їх у нас називають, олігархів. На його місці я б почав саме з цього. Варто було дати конкретне завдання – протягом трьох діб усі гроші, сховані в офшорах, перерахувати до Національного банку України. А тільки після цього вести з ними конструктивний діалог.

Переконаний: якщо новий гарант засвідчить свої проукраїнські та проєвропейські пріоритети, то його підтримає вся прогресивна частина суспільства, адже в Україні дуже багато грамотних, освічених і талановитих людей.

Колись Енгельс сказав: варвари вдихнули життя у Європу, що помирала. Тому або треба взятися за олігархів і змусити їх мирним шляхом віддати гроші державі, або ж вони з»їдять державу.

Як нам бути з олігархією? Я, звичайно, не вважаю, що слід рубати голови. Від репресивної тоталітарної практики варто переходити до демократизації суспільства. Той, хто відмив гроші авантюрним шляхом, нехай поверне їх державі й буде вільним, а той, хто їх чесно заробив, нехай ними розпоряджається, але частину віддасть державі у вигляді податків.

Скажіть, як багатіють на заході? Все просто: дуже талановиті люди створюють нові технології, завдяки яким іде економія живої праці, заробляють надприбутки й багатіє держава.

Як почувається олігархат в українських умовах? Величезні багатства накопичуються внаслідок наджорстокої експлуатації найманих українських працівників. Олігархи жорстоко визискують підприємства, недоплачують людям і накопичують гроші. Хіба це досягнення? Це варварське збагачення. Тому моя ключова теза незмінна: кожен злодій має повернути гроші державі. Якщо цього не станеться, слід показово посадити кількадесят багатіїв або скористатися китайським досвідом: викрили факт розкрадання, хоч і на міністерському рівні – розстріл.

Порошенко багато зробив для захисту незалежності. Його ідеологія була спрямована на абсолютизацію самостійності через культурні проєкти, а не на економічні відносини. Знаєте, що його знищило? Є така відома народна мудрість «жадібність фраєра згубила». Президент бачив, як населення цинічно грабують цінами на енергоносії, але ніяк на це не впливав. У нас достатньо свого газу, і варто було робити системні стратегічні інвестиції на його видобування. Але він не втрутився. Очевидно, така ситуація була для нього вигідною.

Раніше я писав, що Гройсман роботою свого уряду систематично пиляв гілку на якій сидить. Статтю я закінчив фразою про те, що падіння все-таки відбудеться. Мій прогноз справдився: всі ми стали свідками падіння Гройсмана та йому подібних.

Справді сильним керівником був Кучма. За його президентства ріст валового продукту становив 12%. Але все, що робилося потім, – це страх Божий.

Як перший голова НБУ я фактично створив банківську систему, ввів грошову систему. Саме я з трибуни Верховної Ради запропонував роздержавити державну власність. За всіма економічними законами перехід від однієї форми власності до іншої має відбуватися на економічному ґрунті. Я переконував, що передавати держоб'єкти у приватну власність просто так не можна. В Нацбанку було достатньо ресурсів, і треба було перейти на викуп власності на кредитній основі. Тобто банк дає кредити кожному, хто хоче отримати у власність завод або фабрику. Нехай людина бере кредити, спла-

чує та розвиває бізнес. А що зробили наші так звані економісти? Вони все зробили по-ленінськи. А Ленін пообіцяв заводи робочим, селянам – землю. А що зробив насправді?

Хто у 1990-ті роки надав ВР право ділити загальнодержавну власність? Наша перша Верховна Рада запровадила так звані презентаційні папірці. Потім зграя спритних ділків їх скупила й отримала заводи та фабрики за копійки.

Якщо фундамент має якісь вади, то з часом будинок обов'язково впаде. Прикро, але наша влада, Верховна Рада, уряд, економічні інституції за 30 років нічого не зробили, щоб виправити ситуацію. Підприємці, які в 90-х скупили заводи й фабрики, платили (і сьогодні платять) робітникам мізерні зарплати, отримуючи колосальні надприбутки: 50%, 100, 200, 300%. Це справжні шахраї.

Їх хтось зупинив? Ні. Ще Маркс писав, що якщо власнику-капіталісту дати можливість заробляти 100, 200 чи 300 відсотків прибутковості, то заради таких грошей він піде на будь-який злочин, навіть кримінальний. Саме так і сталося в Україні.

Скажімо, для розвитку металургії, енергетики нормою може бути 30–40% прибутковості. Цей показник може бути вкладений у ціну вихідного продукту.

Свого часу, коли я керував республіканським Промінвестбанком, Рінат Ахметов, ще молодий хлопець, був моїм клієнтом. Він узяв кредит на 100 тис. доларів і погасив. Тоді він торгував комп'ютерами. За кордоном купував товар, а тут продавав його дорожче. І з банком розраховувався. Я йому тоді сказав, що якщо справа піде так і далі, то він стане доларовим мільярдером. Нещодавно розповів своїй дружині про цей факт, а вона щиро здивувалося: навіщо я йому напророчив такий успіх.

Я згадав про Кучму. Він був прекрасним президентом. Але за нього створили податкову міліцію, ви чули колись про це? Тільки за Сталіна фінансовий інспектор ходив у мундирі військового…

Я знову повертаюсь до Інституту економіки Академії наук України. Все, що я кажу, насправді докладно викладено в підручниках про грошовий обіг. Хтось їх вивчав? Застосовував на практиці?..

У цьому контексті згадаю «рухівців». Я з ними чимало спілкувався. Вони зробили колосальну справу, щоб український народ визнали, і він здобув незалежність. А далі для поступу в них не вистачило ані інструментів, ані спеціалістів.

На зорі незалежності необхідно було будувати державу на законах об'єктивного розвитку економіки й суспільства. Ніхто цього не зробив. Через брак економічних спеціалістів ми забуксували. На політичних лозунгах далеко не заїдеш…

Далі йде питання грошової системи. Я багато чого зробив, щоб ще в рамках Радянського Союзу переказати всі гроші з експорту продукції в Національний банк. Ми навіть ввели платіжні засоби через купони. В нас не було дефіциту, але є загальноекономічні закони грошового обігу. Не можна сідати за стіл банкіра, якщо ти цього не знаєш. Однак у нас були такі телепні, що спромоглися забезпечити товарний обіг усього на 30%. Тоді як у Японії цей показник перебував на рівні 110%, в Англії – 120%, у США – 100%.

Новий грабіж стартував. Ти мені самовар, а я тобі пляшку горілки. Ти мені лопату, а я тобі молотком по голові. Одні нагребли собі грошей – і з'явилися нові мільярдери. Хто це зробив? Якщо такі рекомендації нам надали з-за кордону, то це був спланований злочин проти української держави, диверсія. Якщо це були спеціалісти Нацбанку, то даруйте, вони не були фахівцями…

У сенсі передових технологій Україна була однією з найрозвинутіших країн СРСР. Хто проклав дорогу в космос? Українець Корольов, мій земляк із Житомирщини. Проте присвоювала всі результати Москва. Так повелося історично…

Подивіться скільки в нас істориків, письменників, поетів. Однак цей величезний культурний та ідеологічний арсенал майже не представлений у публічному просторі, щоб по зубах давати московській пропаганді. Чимало людей досі очікує, хто переможе в історичному протистоянні: Росія чи Україна? Кажу з упевненістю – Україна переможе. Тому що наш народ працелюбний, грамотний, чесний. Ми мобілізували й патріотично виховали молоду генерацію. Це – запорука перемоги.

Народ – і про це свідчить історія – треба любити. Можна окремих людей ненавидіти. Але народ треба любити. Душу свою і серце віддавати народові.

Нині Європа втратила пильність. Європа забула про підступність росіян, і, по суті, ми захищаємо всю Європу, проливаючи кров наших хлопців і дівчат, а їхні політичні діячі розповідають нам казки. Особливо промовистою у цьому смислі є російсько-німецька газова змова...

На мою думку, у Європі вирують глобалізаційні процеси. Сьогодні вона рухається технократичним шляхом і загрузла в бажанні комфорту й простих рішень. Вона стала нечутливою і товстошкірою. Україна п'ять років веде виснажливу війну і захищає Європу від російського вторгнення. Щоб дійти такого висновку, досить було послухати покійного терориста Захарченка, який заявляв, що може, оминувши Київ, одразу збройно вступити у Європу. В його жарті містилась істотна частка правди. Маємо пам'ятати: скажені московські аксакали не лише говорять, вони стріляють.

Наш годинник маємо звіряти з часом доби, а вчитися на історичних прикладах. Українці – звитяжна нація. Згадаймо хоча б бандерівців. Двадцять дві тисячі повстанців десятки років боролися за незалежність України від Московії. А їхній генерал Власов разом з одним мільйоном етнічних росіян одразу з перших днів війни перейшли на бік фашистів. Висновки робіть самі.

СРСР десятиліттями викачував з України нафту й газ, а тепер сучасна Росія бажає поставити Україну на коліна. Навіть під час війни можна знайти альтернативні способи отримання і газу, і нафти, забезпечивши нашу енергетичну незалежність.

Крим. Очевидно, що ми не змогли захистити його. Системно розкрадалася техніка. Було шість тисяч танків, а залишилося дві тисячі. Ми не були готові до спротиву. До того ж Путіну тільки й потрібно було, щоб ми вв'язалися в конфлікт, а він потім захопив усю Україну.

Дивно, чому ми не заробляємо на постачанні електроенергії, води в Крим. Треба змусити окупанта золотом платили за ці ресурси.

Щоб навчитися політичної та економічної самостійності, нам слід демілітаризувати Донбас. Без уведення військ ООН справа не зрушиться з місця. Москва завжди була агресивною та нахабною і такою буде.

Президентові не можна було воювати з Росією й торгувати там своїми цукерками. Це ж честь мундира. Як можна було опуститися до цього. Він сам себе категорично скомпрометував....

Я вірю в те, що Україна буде великою державою. Якщо ми справжні українці, то повинні знищити корупцію й побудувати нову цивілізовану державу, таку сильну, щоб повернути не лише Крим і Донбас, а й ті п'ять-шість етнографічних областей, які відхопили в нас колишні царські губернії Росії.

Є держава. Має герб, гімн, територію і Конституцію. У цій державі є люди. І земля має їм належати. Тому, якщо землю продаватимуть українцям – це нормально. А якщо продаватимуть пані Меркель чи пану Путіну – це ненормально, легковажно, злочинно. Землю можна зробити товаром тільки за умови, що вона належатиме тільки українцям. А ті, хто кажуть, що варто залишити все так, як є, насправді маніпулюють. Як правило, ці люди вже набрали сотні гектарів землі, за які сплачують копійки, і не хочуть, щоб земля стала реальним товаром.

Селянин повинен не купувати, а отримати землю безкоштовно. А вже потім за потреби продати її. Роздати землю слід за спадковим принципом. Жодна Верховна Рада у цьому сенсі ще не зробила нічого путнього.

У нас важко прожити – це факт. Повертаємося до товарно-фінансових питань. Є Національний банк. Взагалі банківська система повинна бути головним інвестором у розвиток економіки. На жаль, Нацбанком нині керують випадкові люди. Сотні мільярдів прибутку йде до малоефективного Кабміну замість того, щоб йти на стратегічні програми розвитку фермерства. Що робить уряд? Він повинен розвивати виробництво. І за рахунок нових технологій отримувати прибутки. А податкова! Хіба це податкова? Це ж хабарники. Нам слід уже давно перейти тільки на економічні методи регуляції, відмовившись від застарілих, поліцейсько-диктаторських. Ще одна проблема, яку створила не лише держава, а й наші бізнесмени – тіньовий сектор. Це, зокрема, й згубна практика платити зарплату в конвертах. Через це висококласний спеціаліст у результаті отримуватиме півтори тисячі гривень пенсії... Сумно, але факт: у нас держава, але немає державників.

Одного разу був свідком промовистої ситуації. На одному фестивалі виступає хор із Білорусії і з поваги до нашої культури співає українську пісню українською мовою. Наступного дня на сцені – співак з України виконує пісню Володимира

Висоцького «Кони привередливые» і шпарить на московський лад. Якщо в нас немає самоповаги, то звідки тоді візьметься Україна, автентичний культурний простір. Я не маю нічого проти Висоцького, але обурює відсутність національної самоповаги!

Тільки подумайте, які культурні меседжі містяться в передачах «Міняю жінку» чи «Хата для тата»? Невдовзі почнемо, як у давній Росії: «мать-перемать» казати. Звідки культурі взятися? Прикро вражає низький професійний рівень сучасної журналістики...

Та що говорити, якщо держава не фінансує «Літературну Україну» – унікальне видання, яке читають українці на п'яти континентах і яке виходить уже понад 90 років... Це ж культура!

Сталін, якого я щиро ненавиджу, казав одну слушну річ: радянську культуру потрібно насаджувати. Планування з центру дає свої плоди. В забуте Богом село раз на тиждень приїжджав кіномеханік і показував кіно. А сьогодні у якому селі можна побачити кіно? В жодному. Радіо практично знищили. Книжки виходять невеликими накладами.

За останніми даними майже 60% українців взагалі не читають.

Неначитаність якраз і призводить до стадного методу об'єднання.

Чому передачі російського пропагандиста Соловйова такі популярні? Тому що половина його аудиторії – це не росіяни. Думаю серед них не так багато москвичів. Парадоксально, але найлютіше проти України виступають запроданці. Ось наприклад Копитько.

Українець із Донбасу в ефірі топче Україну, як тільки може.

Коли мене запитують, що є найстрашнішим для країни, я, не вагаючись, відповідаю – яничарство. Скільки в нас розвелося яничарів! Стільки в Османській імперії не було. Я згадував в одній своїй статті слова Соловйова: «Я всім своїм нутром ненавиджу Україну». Я йому в «Літературній Україні» відповів: «Пане Соловйов, як ви можете всім своїм нутром ненавидіти Україну, коли тисячі українців, ризикуючи своїм життям, рятували євреїв. І серед врятованих були і ваші родичі».

Показовими в сенсі яничарства є кримські події. Я прочитав книжку Леоніда Кравчука «Перший про владу», де він пише, що СБУ та Міністерство оборони

очолювали етнічні росіяни – громадяни Росії. Уявляєте, як важко було боротися патріотам із системою, інфікованою ворожими спецслужбами?

Музей «Сила патріотизму», який я створив, відвідали вже понад 7 тис. осіб, і серед них були діти з Бахмута. Я їх запитую: «А ви розумієте українську мову?», і вони мені всі хором сказали: «Так». Не «да». А саме «так». Це чудовий показник.

Тобто в нас підростає молоде покоління, здатне дати відсіч Кремлю. Натомість тим запроданцям, що беруть московські паспорти, я б їм порекомендував їхати на свою справжню «родіну», в Москву. Переконаний – Україна переможе!

ЛІТЕРАТУРНО-ПУБЛІЦИСТИЧНЕ ВИДАННЯ

Володимир Матвієнко
ОЗНАКИ ЕПОХИ
(зі шпальт «Літературної України»)

ОЗНАКИ ЕПОХИ. Вибрана публіцистика. – К. Літ. Україна, 2020. – 88 с.
Серія «Висока полиця „ЛУ"»
ISBN ???????????

Упорядник *Максим Ткачук*
Літературне редагування *Тетяна Затуливітер*
Коректура *Анастасія Величковська*
Макет і дизайн обкладинки *Микола Полончук*

Підписано до друку
Формат 70 × 100 /32. Гарнітура Palladio.
Друк офсетний.

ТОВ «Газета „Літературна Україна"»
Адреса: 011010, Україна, м. Київ,
вул. М. Омельяновича-Павленка, 3

Віддруковано з готових діапозитивів
в друкарні ТОВ «Друканя „Рута"»
(свід. Серія ДК No4060 від 29.04.2011р.)
м. Кам'янець-Подільський, вул. Пархоменка, 1
тел. 038 494 22 50, drukruta@ukr.net
Замовлення №